

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Wilde_Oscar-Nesmrtelne_myslenky.pdb

PDB Name: Oscar Wilde Nesmrtelné myšlenky
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.1.2009
Modification Date: 12.1.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Oscar Wilde
Nesmrtelné myšlenky
aforismy, paradoxy a úvahy

oscar wilde
nesmrtelné myšlenky
aforismy, paradoxy a úvahy

vybral a uspořádal daniel samek
aurora praha

Selection © Daniel Samek, 2000 © AURORA, 2000 ISBN 80-85974-88-6

muži, ženy a láska

Žena, která nedokáže dělat své chyby s půvabem, je pouhá ženská.

Většinou jsou muži i ženy přinuceni vytvářet role, pro něž vůbec nemají schopnosti.

Vždycky je někde nějaká válka, ve které může muž padnout, vždycky se najde nějaký důvod, pro který muž může dát svůj život, a ježto mu už život neposkytuje žádná potěšení, smrt ho nikterak neděsí.

Je těžko nebyť nespravedlivý k tomu, jehož milujeme.

Manželství má jen jediný půvab: obě strany v něm musí naprosto nevyhnutelně vést život plný šalby.

Věrní znají jen ty otřepané stránky lásky. Ale milostné tragédie, ty znají právě nevěrníci.

Ženy nedovedou ocenit dobrý vzhled, aspoň počestné ženy to nedovedou.

Vždycky! To je strašlivé slovo. Zamrazí mě, když je slyším. Tuze rády ho užívají ženy. Ženy zkazí každý milostný románěk tím, že se snaží, aby trval navždycky.

Mezi rozmarem a láskou na celý život je jen jediný rozdíl: že rozmar trvá o trochu déle.

Vždyť v lásce je to jen a jen otázka fyziologická. S naší vůlí to nemá pranic společného. Mladí lidé chtějí být věrní, a nejsou; a staří chtějí být nevěrní, a nemohou.

Američanky zatajují své rodiče zrovna tak chytře, jako Angličanky zatajují svou minulost.

Žádná žena není geniální, ženy jsou pohlaví ozdobné. Nikdy nemají co říci, ale říkají to roztomile.

Ženy představují vítězství hmoty nad duchem, zrovna tak jako muži představují vítězství ducha nad morálkou.

Přicházím na to, že koneckonců existují jen dva druhy žen: bezbarvé a kolorované. Ty bezbarvé jsou velmi užitečné.

Chcete-li získat úctyhodnou pověst, jděte s nimi prostě na večeri. Ty druhé jsou velmi půvabné. Ale dělají jednu chybu: malují se, když chtějí vypadat mladě.

Co se zábavnosti týče, je v Londýně jenom pět žen, s kterými stojí za to mluvit, a dvě z nich nelze pustit do slušné společnosti.

Doopravdy mělcí lidé jsou ti, kteří milují jen jednou v životě. Čemu říkají stálost a věrnost, tomu já říkám buď otupělost získaná zvykem, nebo nedostatek obrazotvornosti.

Věrnost je pro citový život tím, čím je důslednost pro život rozumový - prostě přiznáním neúspěchů.

Věrnost! Je v ní vašeň majetnická. Leccos bychom odhodili, kdybychom se nebáli, že to třeba někdo jiný zvedne.

Obyčejné ženy nikdy nepůsobí na naši obrazotvornost, Jsou odkázány na své století. Žádným kouzlem se nikdy nepromění.

Když je člověk zamilován, vždycky klame zpočátku sám sebe a nakonec vždycky klame ty druhé. Tomu se říká milostný románěk.

Zjišťovat podivně bezcitnou logiku vášně a citově pestrý život ducha - pozorovat, kde se stýkají a kde se rozcházejí, v kterém bodě jsou zajedno a v kterém bodě je mezi nimi nesoulad -, kolik v tom je rozkoše! Co na tom, co nás to stojí?

Žádná cena, kterou zaplatíme za jakýkoli pocit vzrušení, není přemrštěná.

Opravdu stinnou stránkou manželství je to, že dělá z člověka tvora nesobeckého. A nesobečtí lidé jsou bezbarví.

Postrádají individualitu.

Ženy s námi jednájí zrovna tak, jako jedná lidstvo se svými bohy. Klaní se nám a pořád nás trápí, abychom pro ně něco

udělali.

Ženy jsou lépe způsobilé snášet zármutek než muži. Žijí jen ze svých vznětů. Myslí jen na své vzněty. Když si opatřují milence, dělají to jen proto, aby měly někoho, komu by mohly dělat scény.

Jediný půvab minulosti je v tom, že je to minulost. Jenže ženy si nikdy neuvědomují, kdy spadla opona. Vždycky chtějí ještě šesté dějství, a sotva je zájem o hru nadobro ten tam, navrhnou, aby se pokračovalo.

Ženy jsou půvabně umělé, ale nemají žádný smysl pro umění.

Jakživ nevěřte ženě, ať je jakkoli stará, která nosí světle fialové barvy, nebo ženě přes pětatřicet, která má ráda růžové stužky. To vždycky znamená, že jde o ženu s minulostí.

Ženy si krutosti, té pravé krutosti, váží bohužel víc než čehokoli jiného. Mají podivuhodně primitivní pudy. My je emancipujeme, ale přesto jsou to pořád otrokyně, které hledají pány.

Manželé velice krásných žen patří k zločineckým vrstvám.

Když se žena znovu provdá, tedy proto, že svého prvního manžela nesnášela. Když se muž znovu žení, tedy proto, že svou první ženu zbožňoval. Ženy štěstí hledají, muži jím hazardují.

Muž může být šťasten s kteroukoli ženou, pokud ji nemiluje.

My ženy, jak o nás kdosi řekl, milujeme sluchem, právě tak, jako vy muži milujete zrakem, jestli ovšem vůbec kdy milujete.

Každá hc/ká tvář je past. Past, clo které se každý rozumný muž dá s radostí chytit.

Láska žije jen neustálými reprízami a ty reprízy proměňují zálibu v umění. Ostatně, pokaždé, když člověk miluje, je to jeho jediná láska v životě.

Odvahe se přestěhovala /, mužů do žen. To je pro nás nová zkušenost.

Žena je ochotna koketovat s kýmkoli na světě, pokud u toho budou jiní lidé.

Manželství je ovšem jenom návyk, spalný návyk. Jenomže člověk lituje i ztráty svých nejhorších návyků. Ba, po těch se mu stýská snad nejvíc.

Nejlepším podkladem pro manželství je vzájemné nepochopení.

V manželském životě tvoří společnost tři, nikoli dva.

Neřestné ženy nás zneklidňují, dobré nás nudí. To je jediný rozdíl mezi nimi.

Všechny ženy se časem podobají svým matkám. Je to jejich tragika. Nikoliv však muži, a to je zase tragika jejich.

Muž se žení, protože je unaven, žena, protože je zvědavá. Oba jsou zklamání.

Nevadí mně, jsou-li prosté ženy puritánkami. Je to jediná omluva, že jsou prosté.

Ženy dávají mužům ryzí zlato svého života... ale žádají je nezměnitelně zpět v nejdrobnější měně.

Nemělo by se důvěřovat ženě, která uvádí své skutečné stáří. Žena, která řekne tohle, je schopna říci cokoli.

Muž chce vždy být první láskou ženy. Je to jeho obhroublá ješitnost. My ženy máme daleko jasnější pocity v těchto věcech. Chceme, abychom byly mužovým posledním románem.

Je to strašný nesmysl, co mluví lidé o šťastném manželství. Muž může být šťasten s kteroukoli ženou tak dlouho, dokud ji nemiluje.

Určením ženy je, aby byla milována, nikoli pochopena.

Mužové jsou všichni zbabělci. Posmívají se všemu, co ve světě platí za mrav, a přece se bojí mínění světa.

Ženy mají neomylný pud. Přivedou na světlo vše, vyjma toho, co je jasné jak slunce.

Jediný způsob, jak se chovat k ženám, je dvořit se jim, jsou-li hezké, a dvořit se jiným, jsou-li ošklivé.

Většina manželství se uskutečňuje jen následkem nedorozumění mezi dvěma mladými osobami.

Nevidím opravdu nic romantického v nabídce k sňatku, [e to ovšem velmi romantické být zamilován; ale v přesné nabídce k sňatku není ani špetka romantiky. Vždyť ta nabídka by mohla být přijata. Ba, bývá dokonce, jak se domnívám, zpravidla přijímána. Ale pak je už po všem rozechvění. Všechna podstata romantiky tkví právě v nejistotě.

Děvčata se nikdy nev dávají za muže, s nimiž koketují. Nepokládají to za správné. Tím se vysvětluje velký počet starých mládenců, které všude kolem vidíme.

Muž, jenž se chce oženit, má vědět buď všechno, nebo nic.

Muži poznávají život příliš brzy, ženy příliš pozdě. Takový je mezi nimi rozdíl.

Ženy? - Sfingy bez tajemství.

Muž, zůstává-li vytrvale svobodný, mění se v trvalé veřejné pokušení.

Malinky, jež mají velmi přísné názory na výchovu, vychovávají své dcery tak, aby byly co možná krátkozraké.

Nejsem přítelem dlouhých zasnub. Tím se dává lidem příležitost ukázat svou povahu již před svatbou, což, myslím, není nikdy radno.

Milovat sám sebe je počátkem celoživotního románu.

Ženy jsou stvořeny k tomu, aby byly milovány, a ne k tomu, aby byly pochopeny.

Svět byl stvořen pro muže, a nikoliv pro ženy.

Koho nazýváte špatnou ženou?... Ten druh žen, který muže nikdy neomrzí.

Manželský život je pouhý zvyk.

Dvacet let románu učiní ze ženy ruinu, ale dvacet let manželství z ní učiní něco jako veřejnou budovu.

Mám rád muže, kteří mají budoucnost, a ženy, které mají minulost.

Láskaje hostie, kterou bychom měli přijímat pouze vkleče, s těmito slovy pokory v srdci a na rtech: Domine, non sum dignus.

Láskaje svého druhu znamenitá věc, ale přátelství je mnohem vznešenější. Opravdu nic na světě není ušlechtlejší a vzácnější než oddané přátelství.

Náboženství je útěchou žen. Jeho tajemství mají všechny půvaby flirtu.

Pláč je útočištěm šered a zkázou hezkých žen.

Je vzácná věc setkat se se ženou, která by vás dokonale chápala.

Matky jsou docela dobré. Platí účty za syna a netrápí ho. Ale otcové trápivají syny a jejich účty neplatí.

Angličanky tají své city, dokud se nevdaří. Projeví je až pak.

Krásné ženy na své manžely nežárlí, nemají na to kdy. Všechn čas jim zabere to, jak žárlí na manžely jiných žen.

Ženy jsou v naší době příliš duchaplné. A nic tak nekazí milostný román jako smysl pro humor u ženy.

Všichni ženatí muži žijí dnes jako mládenci a všichni mládenci jako ženatí muži.

Nic tolik nerozčiluje jako klid. V té dobré náladě, jakou se vyznačuje většina moderních mužů, je cosi vysloveně brutálního.

Žádný muž nedosáhne skutečného úspěchu v tomto světě, nezíská-li podporu žen, a ženy ovládají společnost.

Nemáte-li na své straně ženy, je s vámi amen.

Ženy jsou obrazy. Muži jsou problémy. Chcete-li vědět, co si žena opravdu myslí - což je mimochodem vždycky velmi nebezpečné -, neposlouchejte ji, ale dívejte se na ni.

Historie žen, toť historie nejhorší formy tyranie, jakou kdy svět poznal. Tyranie slabých nad silnými. To je jediná tyranie, která má trvání.

Ženy jsou kouzelně trucovité pohlaví. Každá žena je rebel a obvyčejně divoce revoltuje sama proti sobě.

Ženy nás milují pro naše nedokonalosti. Máme-li jich dost, odpustí nám všechno, dokonce i náš gigantický intelekt.

Žádná žena by neměla mít paměť. Má-li žena paměť, přestává být elegantní. Podle kloboučku lze vždycky říci, má-li žena paměť nebo ne.

Co je na té společenské hře zvané manželství - mimochodem, nějak nám ta hra vychází z módy - zvláštního? Ženy drží všechny trumfy, a přitom vždycky ztratí poslední štych.

Špatné ženské sice manželkám jejich muže berou, ale oni se jim vždycky vrátí, i když lehce poškození.

Pro manžela je krajně nebezpečné věnovat se na veřejnosti vlastní manželce. Lidé si řeknou, zeji bije, když jsou sami.

V Londýně je plno žen, které věří svým manželům. A poznají se snadno: vypadají velice nešťastně.

Na velebné vdovy musí být člověk zvlášť zdvořilý. Je to nuda, ale když ony si na to potrpí.

Mezi mužem a ženou není přátelství možné. Vášně, nenávisť, láska, obdiv - to všechno je možné, jenom přátelství ne.

V patřičném prostředí dokáže žena všechno.

Když chce žena muže ovládnout, stačí, když zaútočí na to, co je na něm nejhoršího.

Jedny ženy si povyšují muže na bohy, a oni je opouštějí. Jiné ženy je snižují na zvířata, a oni se k nim lisají ajsoujím věrní.

Muži jsou zbabělí. Jsou schopni porušit všechny zákony, ale bojí se, co by tomu řekli lidé.

Je to děsné, jak jsou dnes ženy komerčně založeny. To se ví, naše babičky také lovily ženichy, ale jejich vnučky šíje nejprve změří a každého, kdo má pod míru, hodí zpátky do vody.

Většina žen se dnes k mužům chová vysloveně brutálně - a přitom ani nejde o jejich manžely.

Muž, který moralizuje, je obvyčejně pokrytec, a moralizující žena je zpravidla ošklivá. Nic na světě nesluší ženě tak málo jako zásadovost.

To je na ženách právě to nejhorší. Všechny by rády, abychom se chovali slušně. Ale pokud jsme slušní, ani si nás nevšimnou a odmítají se s námi vůbec seznámit.

Marná sláva, nic na světě se nevyrovná oddanosti vdaných žen! Zážitek, o kterém ovšem ženatí muži nemají potuchy.

Svět se slušnými ženami jenom hemží. Ovšem stýkat se s nimi je známkou měšťáctví.

Když se dá žena na pokání, musí šít u špatného krejčího - jinak ji nikdo nevěří.

Dnes se lidé žení a vdávají tak často, jak jen mohou. Je to velmi moderní.

Ženy nejsou vždycky odměňovány za to, že jsou rozkošné. Právě za to bývají obvyčejně trestány!

Jisté je, že dnešní ženy ničím tak nestárnou jako věrností svých ctitelů! Jedině tak si mohu vysvětlit, že většina londýnských krasavic vypadá tak strašně poničeně.

Síla ženy pramení právě z toho, zeji psychologie nedokáže vysvětlit. Muže je možno zkoumat, ženy jen zbožňovat.

Dnes není v módě flirtovat před čtyřicítkou, anebo být romantický, dokud vám není pětadvacet.

Nezáleží mi na londýnské sezóně! Samé manželské záležitosti! Buď tady ženy loví manžely, anebo se před nimi skrývají.

Manželé neumějí své ženy ocenit. Chtějí-li být ženy oceněny, musí se obrátit na cizí muže.

Ve dne génus a v noci krasavice. To je příšerná kombinace. Tak úžasně nepřirozená!

To je zvláštní, jakých úžasných omylů se chytré ženy dopouštějí.

Muži mohou milovat i to, co je pod jejich úrovní, co jich není hodno, co je poskvrněno a zneuctěno.

Skrývat něco ženám druhých mužů, to je nezbytný přepych moderního života. Ale skrývat něco vlastní ženě, to prostě nemá smysl.

Ženy mají podivuhodný instinkt. Nic jim neujde, leda to, co leží jako na dlani.

Každé ženě docela stačí, když ji muž požádá o ruku jednou týdně, a má to vždycky udělat tak, aby to vzbudilo aspoň nějakou pozornost.

Myslím, že muži nemají zvláštní schopnost vyvíjet se. Dostali se tak daleko, jak jen mohli, a to zrovna daleko není.

Když mluví muž o ženských šatech, je vždycky směšný.

Žena ničím tak rychle nestárne, jako když se provdá za všeobecné pravidlo.

Všichni jsme křehké nádoby, ženy jako muži, ale když my muži milujeme ženy, milujeme je i s jejich slabostmi, pošetilostmi a nedokonalostmi, a možná že je právě proto milujeme víc.

Ne dokonalí, nýbrž právě ti nedokonalí potřebují lásku.

Láska by měla promíjet všechny hříchy, kromě hříchu proti lásce.

Pravá láska by měla odpouštět každému životu, kromě života bez lásky. Taková je mužská láska. Je větší, širší, lidštestjší než láska ženy.

Ženy si myslí, že dělají z mužů ideály. Ale po pravdě z nás dělají jen falešné modly.

Ten růst ženského smyslu pro morálku dělá z manželství beznadějnou a jednostrannou instituci.

Všichni významní lidé jsou dnes ženatí. Starí mládenci už nejsou v módě. Je s nimi konec. Ví se o nich příliš mnoho.

Muži vypadají vždycky tak hloupě, když jsou přistiženi. A bývají přistiženi vždycky.

V manželství se city dostávají až tehdy, když se manželé začnou navzájem nenávidět.

Ženy, které mají zdravý rozum, jsou obvykle ošklivé. Samozřejmě že mluvím jenom / . doslechu.

Zdravý rozum je výsada nás, mužů! A my jsme tak nezištní, že té výsady nikdy neužíváme.

Myslí si, že ctí žádost je něco velikého. A není. Na světě není nic většího než láska.

Ženě se nikdy nemá dávat nic, co by si večer nemohla vzít na sebe.

Polovina hezkých žen v Londýně dnes kouří. Já osobně dávám přednost té druhé polovině.

První povinností ženy je líbit se své švadleně. Co je ta druhá povinnost, na to ještě nikdo nepřišel.

Muž, který jednou miloval ženu, udělá pro ni cokoli, jenom ne to, aby ji miloval dál.

Oslňující ženě není její ženskost zbraní obrannou, nýbrž útočnou.

Poklonami ženu nikdy neodzbavíte. Zato muže vždycky. V tom je celý rozdíl mezi obojím pohlavím.

V životě ženy je jenom jedna opravdová tragédie. Že totiž její milenec patří minulosti a že její budoucnost je vždycky jen manžel.

Otcové by neměli být vidět ani slyšet. To je jediná možná základna pro klidný rodinný život. S matkami je to jiné. Matky jsou drahocenné.

Dokonalá rozumná žena by mě za necelého půl roku přivedla do stavu absolutní pitomosti.

Kdybychom si brali ženy, jak si zasloužíme, čekal by nás hrozný život.

Ženy tu nejsou proto, aby nás soudily, ženy jsou tu proto, aby nám odpouštěly, když to potřebujeme. Jejich poslání je dávat milost, nikoliv trestat.

Život muže má větší cenu nežli život ženy. Má větší problémy, vyšší cíle, větší ctí žádost. Život ženy se točí v kružnicích citu.

Žena, která si dokáže udržet mužovu lásku a sama ho za to milovat, vykonala všechno, co od ní svět žádá, všechno, co od ní má žádat.

Jestli se kdy ožením, určitě se vynasnažím, abych zapomněl, že se to stalo.

Manželství jsou rozváděna v nebi.

Počet žen v Londýně, které koketují se svými vlastními muži, je prostě skandální.

Muži často žádají ženy o ruku, jen aby se pocvičili.

Pravda nepatří zrovna mezi věci, které říkáme milé, něžné a jemné dívce.

Kromě nově zavedeného vysokoškolského vzdělání pro ženy je poslanecká sněmovna největší pohroma pro šťastné manželství.

Dokonalý celibát svádí křehčí nádoby na scesti.

Žádný ženatý muž není přitažlivý, leda pro vlastní ženu.

Domov je jediné pravé mužovo působíště. Jakmile muž jednou začne zanedbávat své domácí povinnosti, stane se žalostně zženštilým.

Nápadně žádoucí mladý muž. Nemá sice nic, ale vypadá na všechno. A co víc si lze přát?

Londýnská společnost se hemží ženami z nejlepších rodin, které se svobodně rozhodly zůstat řadu let pětatřicetiletými.

Hleď-li opravdu lásku, najdeš ji pro sebe přichystanou.

Lásku živí představitost, která nás také činí moudřejšími, než víme, lepšími, než tušíme, a šlechetnějšími, než jsme, její zásluhou vidíme život jako celek.

Lásku může žít jenom to, co je krásné a co bylo krásně počato. Ale nenávist se může žít ledačím.

Intelektuálně je nenávist věčná negace. Po stránce citové je to jedna forma atrofie, zabíjí všechno kromě sebe samé.

Láska se nehandrkuje na trhu ani neodvažuje vahami hokynáře. Její radostí, právě tak jako radostí intelektu, je pocit, že žije. Cílem lásky je milovat, nic více a nic méně.

svět, společnost a morálka

Svět je sice divadlo, ale hraje mizerně obsazena.

Lvi salonů vydrží jenom přes jednu sezónu. Jak jim přistříhnete hřívu, tak jsou z nich ti nejotravnější tvorové.

Ve skutečném životě není egoismus bez původu. Když s námi lidé hovoří o jiných, jsou obvykle nudní. Když hovoří o sobě samých, jsou skoro vždy zajímaví.

Jsou formy patriotismu, které vskutku docela ponižují.

Jsem si až příliš vědom skutečnosti, že jsme zrozeni ve věku, kdy jenom tupí jsou pojmání vážné, a žijí v hrůze, aby mi nebylo špatně rozuměno.

Není způsobu konání ani formy emocí, jež bychom nesdíleli s nižšími zvířaty. Je to jen řeč, kterou stojíme nad nimi nebo nad každým jiným - řeč, která je rodičkou, a nikoli dítětem myšlenky.

Kdybychom žili dost dlouho, abychom uviděli výsledky svého konání, možná že ti, již se nazývají dobrými, byli by stiženi trapnou výčitkou, a ti, které svět nazývá zlými, byli by pohnuti ušlechtilou radostí.

Každá maličkost, kterou konáme, přechází do velkého stroje života, který může rozdrtit naše ctnosti na prášek a učinit je bezcennými, nebo přeměnit naše hříchy v prvky nové civilizace, podivuhodnější a skvělejší než kterákoliv, jež dříve zanikla.

Co se nazývá hříchem, je podstatným prvkem pokroku. Bez něho by svět ustrnul nebo zestárnul nebo se stal

bezbarvým.

Svou zvědavostí hřích zvětšuje zkušenost rasy. Svým zvýšeným zastáváním individualismu zachraňuje nás před monotónností typu. Ve svém odmítání běžných pojmů morálky blíží se vyšší etice.

Ctnosti! Kdož ví, co jsou ctnosti? Vy nikoli. Já nikoli. Nikdo neví. Je dobře pro naši ješitnost, že zabíjíme zločince, neboť kdybychom dopustili, aby žil, mohl by nám ukázat, čeho získal svým zločinem. Je dobře pro jeho klid, že světec odchází na mučení. Je ušetřen pohledu na hrůzu své žni.

Co je konání? Zmírá v okamžiku své energie. Je nízkým ústupkem faktu. Svět je tvořen pěvcem pro snílka.

Chcete-li rozumět jiným, musíte zvýšit svou vlastní individualitu.

Život je svou formou úplně nedostatečný. Jeho katastrofy se dějí nepravým způsobem a nepravým lidem. V jeho komediích je groteskní hrůza a jeho tragédie, jak se zdá, vrcholí fraškou.

Život nás klame stíny jako herec s loutkami. Žádáme si toho pro radost. Dává nám to s trpkostí a zklamáním.

Hlavní věc, jež činí život klamem, je to, co skýtá životu jeho nízkou bezpečnost, tedy fakt, že nemůžeme nikdy přesně opakovat tytéž emoce.

Svět, kde se akademický filozof stává "divákem všeho času a všeho života", není ve skutečnosti ideálním světem, nýbrž prostě světem abstraktních idejí. Vstoupíme-li do něho, hyneme mezi chladnými matematiky myšlenky.

Nemůžeme se vrátit ke světcům. Daleko více se lze naučit od hříšníků. Nemůžeme se vrátit k filozofovi, a mystik nás zavádí na scestí.

Ten, pro něhož přítomnost je pouze to, co je přítomno, nezná ničeho o věku, v němž žije. Abychom si realizovali devatenácté století, musíme si realizovat každé století, jež předcházelo a přispělo tak k jeho utváření.

Každé povolání znamená předsudek. Nutnost kariéry nutí každého, aby byl straníkem.

Touha činit dobro jiným plodí značnou spoustu zlodějů, a to je nejmenší ze všeho zla, jehož je příčinou.

Anglie nebude nikdy civilizovaná, dokud nepřipojí ke svým osadám Utopii.

Je zapotřebí naprosto sobeckého věku, jako je ten náš, aby zbožňoval sebeobětování.

Rozvoj rasy závisí na rozvoji individua, ale kde sebevzdělání přestalo být ideálem, intelektuální úroveň je okamžitě snížena a často nadobro klesne.

Pravá slabost Anglie spočívá nikoli v nedokonalém ozbrojení a neopevnění pobřeží, nikoli v chudobě, jež se plíží šerými ulicemi, nebo v opilosti, jež povykuje v odporných nádvořích, nýbrž prostě ve faktu, že jsou její ideály emocionální a nikoli intelektuální.

Pravda, jež není nebezpečná, není hodná toho, aby byla ideou vůbec.

Bezpečnost společnosti spočívá ve zvyku a nevědomém instinktu, a základem stálosti společnosti jakožto zdravého organismu je naprostý nedostatek inteligence mezi jejími členy.

Přicházíme v pokušení definovat člověka jakožto rozumového tvora, jenž ztrácí rozvahu vždy, kdykoli má jednat ve shodě s příkazy rozumu.

Člověk je nejméně svůj, když hovoří ve své vlastní osobě. Dejte mu masku a poví vám pravdu.

Co je pravda? Ve věcech náboženství je prostě domněnkou, jež se udržela. Ve věcech vědy je poslední senzací. Ve věcech umění je naší poslední náladou.

Podstatou myšlenky stejně jako podstatou života je vzrůst.

Co lidé nazývají neupřímností, je prostě metodou, kterou můžeme zmnohonásobit svoji osobnost.

Nepochybuji, že reformování je daleko bolestnějším procesem nežli trest, je vlastně trestem v jeho nejtěžší a morální formě - fakt, jenž vysvětluje náš naprostý nezdar jakožto společnosti napravit onen zajímavý zjev, jenž je nazýván nenapravitelným zločinem.

Bohové jsou skryti před sebou navzájem. Mohou poznat jen své ctitele. Tot' vše.

Jen mlčí lidé potřebují řadu let, aby se dostali z nějakého citu. Kdo si umí poručit, ten dokáže udělat konec zármutku stejně lehce, jako si dokáže vynalézt rozkoš.

Anglie učinila jednu věc; vynalezla a upevnila veřejné mínění, jež je pokusem organizovat nevědomost společnosti a povznést ji k důstojnosti fyzické síly.

Pokud se bude pohlížet na válku jako na zlo, bude mít vždy svoje kouzlo. Až se na ni bude pohlížet jako na něco vulgárního, přestane být populární.

Něco přibližujícího se volné hře ducha je u nás prakticky neznámo. Lidé křičí proti hříšníkovi, není to však hříšník, nýbrž hlupče, jenž je naší hanbou. Není hříchu vyjma hlouposti.

Být dobrým podle vulgárního měřítka je zřejmě docela snadné. Je k tomu zapotřebí jisté dávky všední bázně, jistého nedostatku imaginativního myšlení a jisté nízké vášně pro občanskou slušnost.

Egoismus, jenž je tak nezbytný pro pravý pocit lidské důstojnosti, je zcela výsledkem života v domě. Venku se stáváme abstraktními a neosobními.

Příroda je tak lhostejná, tak nevšímavá. Kdykoli se procházím zde v parku, cítím vždy, že nejsem více nežli dobytek, který se pase na svahu, nebo lopuch, který kvete v příkopě. Nic není zřejmějšího, než že příroda nenávidí myšlenku.

Grande passion je výsadou lidí, kteří nemají co dělat. Jedině k tomu jsou na světě Zahálčivé třídy.

Za svou skvělou fyzickou zdatnost vděčíme jen své národní stupidnosti.

Každý, kdo není s to se učit, oddal se vyučování - tam vskutku dospěl náš entuziasmus pro výchovu.

Komu je třeba být důsledný? Hlupáku a doktrináři, nudným lidem, kteří provádějí svoje principy až k hořkému konci, k reductio ad absurdum praxi.

Čím se lišíme druh od druhu, jsou čistě jen maličkosti: oděvem, způsoby, zvukem hlasu, náboženskými názory, osobním zjevem, zvyky a podobně. Čím více analyzujeme lidi, tím více mizí důvody pro analýzu.

Jak každý, kdo někdy pracoval mezi chudinou, ví až příliš dobře, bratrství člověka není pouhým snem básnickým, je to

nejvyšší deprimující a ponižující skutečnost.

Jestliže pohlédneme na přírodu jako na souhrn zjevů mimo člověka, lidé v ní odhalují pouze to, co jí sami přinesli. Nemá svých vlastních vnuknutí.

Amerika učinila svým národním hrdinou muže, který dle svého vlastního doznání nebyl s to vyslovit lež, a není příliš odvážné říci, že povídka o Georgu Washingtonovi a třešni natopila více škody a v kratším čase než kterákoliv jiná morální povídka v celé literatuře.

Čím je příroda? Příroda není velkou matkou, jež nás zrodila. Je naším výtvozem. Je to náš mozek, který se křísí k životu. Naše století je opravdu jedno z nejtupějších a nejprozaičtějších. Dokonce i spánek zahrál nám falešně, zavřel bránu ze slonoviny a otevřel dveře z rohoviny.

Co lidé o člověku říkají, to ho nezmění. Je tím, čím je. Veřejné mínění nemá nejmenší hodnoty.

Člověka nelze vždy cenit podle toho, co činí. Může zachovávat zákon, a přece být ničem.

Veškerá nápodoba v morálce a v životě je špatná.

Autorita, uplácějící lidi, aby se stali stejnoměrnými, vyvolává velmi surový druh přecpaného barbarství mezi námi.

Společnost se stává nekonečně více surovou zvykovým užíváním trestu než nahodilým jevem zločinu.

Nebude-li vůbec trestů, přestanou zločiny buď existovat, nebo spáchají-li se, budou ošetřovány lékaři jako velice žalostný druh šílenství, který je nutné léčit péčí a laskavostí.

Jsmo ovládáni žurnalismem. V Americe vládne prezident čtyři roky, ale žurnalismus panuje na věky věků.

Forma vlády, která je pro umělce nejvýhodnější, to je: vůbec žádná vláda.

Člověk, jenž je císařem nebo králem, může se sehnout, aby zvedl malíři štětec, ale když se sehná demokracie, činí tak jedině, aby hodila blátem. A přece není možno demokracii sehnout se tak hluboko jako císaři.

V pravdě individualismus nepřístupuje k člověku vůbec s žádnými požadavky na něho. Vyplyvá přirozeně a nevyhnutelně z člověka.

Individualismus nevykonává žádného nátlaku na člověka. Naopak, nabádá člověka nesnášet, aby se na něj nějaký nátlak vykonával. Neusiluje přinutit lidi, aby byli dobří.

Vývoj je zákonem života, a není vývoje mimo individualismus.

Kristus neučinil pokus, aby znovu vybudoval společnost, a to v důsledku individualismu, který hlásal člověku, ten mohl být uskutečněn jedině utrpením nebo v samotě.

Lidský vývoj je pomalý. Lidská nespravedlnost je veliká.

Požitek je pečeti přírody, její známkou souhlasu. Když je člověk šťasten, je v souladu se sebou samým a se svým okolím.

Ten, kdo stojí co nejdále od svého věku, je tím, kdo jej nejlépe zradí, poněvadž zbavil život mlhy denní důvěrnosti, jež nám zatemňuje život.

Každá tělesná a duševní výjimečnost s sebou nese neblahý osud. Takový osud, jaký se v historii věší na paty klopýtajícím králům.

Lépe je nelišit se od svých bližních. Ošklivci a hlupáci to mají na tomto světě nejlepši. Ti si mohou klidně sedět a jenom zevlovat na hru. Nedobudou-li vítězství, nezvedí za to také ničeho o porážce.

Ve fraku, s bílou vázankou může kdokoli, dokonce i burzián, vzbudit dojem, že je civilizovaný.

Já dělám mezi lidmi velikánské rozdíly. Přátele si vybírám pro jejich dobrý vzhled, pouhé známé pro jejich dobrý charakter a nepřátele pro jejich dobrý mozek. Člověk nemůže být nikdy dost opatrný při volbě svých nepřátel.

Mám plné pochopení pro anglické demokraty, když se vztekají na to, čemu říkají neřesti vyšších kruhů. Lid vycití, že opilství, omezenost a nemorálnost by měly zůstat jedině jeho majetkem, a že když ze sebe dělá hovado někdo z nás, tak že vlastně pytláci v jeho revíru.

Když člověk přednese správnému Angličanovi nějakou myšlenku - a to je vždycky ukvapené -, tu toho Angličana ani nenapadne uvažovat, je-li ta myšlenka dobrá, nebo špatná. Jen jedno považuje za důležité: jestli tomu člověk sám věří.

Hodnota nějaké myšlenky nemá naprosto nic společného s upřímností člověka, který tu myšlenku vyslovuje. Je dokonce pravděpodobné, že čím je člověk neupřímnější, tím spíše bude ta myšlenka jen a jen rozumná, protože v tom případě nebude zabarvena ani jeho potřebami, ani jeho touhami, ani jeho předsudky.

Soulad duše a těla - co všechno je v tom skryto! My jsme v tom svém šílenství ty dva pojmy od sebe oddělili a vynalezli jsme realismus, který je vulgární, a ideály, které jsou prázdné.

Účelem života je rozvoj vlastní osobnosti. Každý z nás má dokonale uplatnit svou vlastní povahu, proto jsme na světě. Ale člověk má dnes sám ze sebe strach.

Z našeho pokolení vymizela odvaha. Možná že jsme ji ani nikdy doopravdy neměli. Hrůza ze společnosti, což je základ mravnosti, a hrůza z Boha, což je tajemství náboženství - to dvojí nás ovládá.

Věřím, že kdyby aspoň jeden člověk mohl plně a cele využít svůj život, dát tvar každému citu, výraz každé myšlence, uskutečnění každému snu, věřím, že světu by se dostalo takového svěžího, radostného podnětu, že bychom zapomněli na všechny choroby středověku a vrátili se k helén-skému ideálu - ba možná že k něčemu ještě jemnějšímu, bohatšímu, než je ideál helénský.

To, že jsme potlačili přirozenost divochů, má svou tragickou dohru v našem vlastním sebezapírání, které maří naše životy. Jsme trestáni za svá odříkání. Každý pud, který se snažíme udusit, zůstává vězet v našem vědomí a otravuje nás.

Jediný způsob, jak se zbavit pokušení, je vzdát se mu. Odolejte mu a vaše duše onemocní dychtěním po tom, co si sama zakázala, toužením po tom, co prohlásily za obłudné a nezákonné její obłudné zákony.

Vepřové konzervy, to prý je nejvýnosnější podnik v Americe, hned po politice.

Mluvit v paradoxech, to znamená mluvit pravdu. Skutečnost si nejlíp ověříme, když ji necháme chodit po provaze.

Základní pravdy můžeme zhodnotit, teprve když začnou provozovat akrobacii.

Lidstvo bere samo sebe příliš vážně. To je základní hřích světa. Kdyby se byl jeskynní člověk uměl smát, byla by se historie vyvíjela docela jinak.

Často si myslíme, že děláme pokusy na druhých lidech, a zatím děláme pokusy sami na sobě.

V poslanecké sněmovně není ani jediná osoba, která by stála za namalování; mnohá z nich by se spíše měla trochu zamalovat.

Nejsme na světě proto, abychom stavěli na odiv své mravní předsudky. Nikdy si nevšímám toho, co říkají lidé obyčejní, a nikdy nezasahuji do toho, co dělají lidé půvabní.

Důvod, proč všichni rádi smýšlíme o druhých tak dobře, je v tom, že všichni máme o sebe strach. Podkladem optimismu je jen ajen hrůza.

Myslíme si, že jsme velkomyslní, když svému bližnímu přisuzujeme ctnosti, z kterých nám pravděpodobně kyne prospěch.

Vychvalujeme bankéře, abychom si mohli vybrat víc, než máme na kontě, a objevujeme dobré vlastnosti na loupežníkovi, abychom se mohli těšit naději, že nám třeba nevybere kapsy.

Rozkoš je zkušební kámen přírody, její schvalovací podpis. Když jsme šťastni, jsme vždycky dobří, ale když jsme dobří, nejsme vždycky šťastni.

Uznávat měřítka současného věku znamená pro každého kultivovaného člověka jistý druh nejsprostší nemorálnosti.

Žádný civilizovaný člověk jakživ nelituje žádné rozkoše a žádný necivilizovaný člověk jakživ neví, co to rozkoš je.

Žijeme v době, kdy jedinou naší nezbytností jsou zbytečnosti.

V Londýně mají lidé spousty předsudků! Tady člověk nikdy nesmí debutovat skandálem. Ten si musí schovat až pro stáří, pak si jím dodá zajímavosti.

Člověk může být vždycky laskavý k lidem, na kterých mu pranic nezáleží.

Často se stává, že skutečné životní tragédie probíhají tak neumělecky, že nás urážejí svou surovou násilností, tím, jak jsou naprosto nesouvislé, jak jsou nemožně nesmyslné, jak jim chybí jakýkoli styl.

Měli bychom do sebe vstřebávat barevnost života, ale nikdo by si nikdy neměl pamatovat jeho podrobnosti.

Podrobnosti jsou vždycky všední.

Minulost je vždycky možno sprovodit ze světa. Tím, zejí litujeme, zejí prostě popřeme nebo že na ni zapomeneme. Ale budoucnost je nevyhnutelná.

Uctívání smyslů se často, a do jisté míry právem, zatracuje, neboť lidé pocítují přirozenou, pudovou hrůzu z vášní a vzruchů, které jsou zřejmě silnější než oni sami a o nichž si uvědomují, že je mají společné s méně složitými ústrojnými formami života.

Příroda ve své podivuhodné ironii nutí anachoretu, aby se stravoval s divou zvěří pouště, a poustevníkovi dává za společníky polní hovádky.

Společnost, alespoň společnost civilizovaná, nikdy není ochotna uvěřit ničemu, co je k necti těm, kdož jsou bohatí a ještě k tomu okouzluje.

To je velmi slabá útěcha, když se dovíme, že člověku, který nám podal špatnou večeři nebo mizerné víno, nelze pranic vytknout v soukromém životě.

Kánony dobré společnosti jsou, nebo by měly být, stejné jako kánony v umění. Pro společnost je naprostou nezbytností forma.

Mám rád pomluvy o jiných lidech, ale pomluvy o mně, ty mě nezajímají. Ty nemají půvab novinek.

Jsou hříchy, jež okouzluje spíše při vzpomínce než ve chvíli, kdy se jich dopouštíme; podivné triumfy, jež uspokojí spíše hrdost než chtíče a rozumu poskytují svěží pocit radosti, radosti silnější, než je kterákoli z těch, jež přinášejí nebo mohou přinášet smyslům.

Všechno, čím někdo vyniká, získává mu nepřátele. Člověk musí být zcela průměrný, pak je oblíben.

Skutečný život je chaos, ale v obrazotvornosti je cosi strašlivě logického. To obrazotvornost posílá výčitky, aby šly v patách za hříchem. To obrazotvornost se přičiňuje, aby každý zločin plodil nestvůrné potomstvo.

Ve všedním, skutečném světě nejsou zlí trestání ani hodní odměňování. Úspěchu se dostává silným, neúspěch stíhá slabé. Toť vše.

Podkladem ke každé pomluvě jsou nezvratná fakta o něčí nemorálnosti.

Na venkově dokáže být kdekdo dobrý. Tam nejsou žádná pokušení. Proto také jsou lidé, kteří nežijí v městech, tak dočista necivilizovaní.

Smrt a vulgárnost, to jsou dvě jediné skutečnosti devatenáctého století, které nelze oddiskutovat.

Život je otázka nervů, žilek a pohnutí budovaných komůrek, v nichž se ukrývá myšlenka a sní vášeň.

Špatnost je mýtus vynalezený prostomyslnými lidmi, aby si vysvětlili pozoruhodnou přitažlivost jiných.

Doby žijí v dějinách svými anachronismy.

Kdo dospěl tak daleko, aby mohl jako divák pohlížet na vlastní život, unikl strastem žití.

Čemu se říká hřích, to je podstatným článkem v řetěze pokroku. Bez něho by svět zbahnil, zestaral a zešedl. Hřích svou osobitostí rozhojňuje zkušenosti rasy. Uplatňuje silně individualitu, zachraňuje nás z jednotvárnosti typu.

Žijeme v době, která příliš mnoho pracuje a příliš málo je vychovávána - v době, kdy jsou lidé tak pilní, že hloupnou. A třebaš to znělo tvrdě, mohu jen říci, že zasluhují, co mají. Kdo nechce poznat život, má k tomu ten nejjistější prostředek: ať se vynasnaží stát se užitečným.

Teď je každý duchaplný. Člověk nemůže se ani hnout, aby se nesetkal s duchaplnými lidmi. Tato věc se skutečně stala veřejnou pohromou.

Morálnost je póza, kterou přijímáme vůči osobám, jež nemůžeme vystát.

Nespokojenost je první stupeň pokroku u jednotlivce i u národa.

Mluvte s každou ženou, jako kdybyste ji miloval, a s každým mužem, jako kdyby vás nudil, a až skončí vaše první sezóna, budete mít pověst člověka s dokonalým společenským taktem.

Chcete-li se dnes dostat do nejlepší společnosti, musíte lidi krmit nebo lidi bavit nebo lidi pohoršovat. To je všechno. Svět se vždycky vysmívá svým vlastním tragédiím, protože jedině tak je schopen je snášet. A z toho důsledně vyplývá, že vše, co svět bere vážně, patří ke komickým stránkám života.

Mezi světcem a hříšníkem je jen jediný rozdíl: každý světec má minulost a každý hříšník má budoucnost.

Dneska je dobré vychovávání velikou nevýhodou. Tolik oblastí pak zůstane člověku uzavřeno.

Svět je prostě rozdělen na dvě třídy - na ty, jež věří neuvěřitelnému, jako široká veřejnost - a na ty, které dokážou nepravděpodobné.

Tajemství života je nikdy nepodlehnutí vzrušení, které nám nesluší.

Tajemství života je ocenit potěšení, že jsme tak strašně, strašně podváděni.

Není žádné tajemství života. Cílem života, má-li život vůbec nějaký cíl, je stále vyhledávat pokušení. A těch není ani zdaleka dost.

Když dneska tolik lidí předstírá, že jsou lepší, je známkou jemnosti a skromnosti předstírat opak.

Když děláte, že jste hodný, berou vás lidi smrtelně vážně. Když děláte, že jste zlý, neberou vás vážně vůbec. Tak úžasná je blbost optimismu.

Slušní lidé natropí ve světě spoustu škody. A nejvíc tím, že příkládají špatnosti tak mimořádnou váhu.

Dneska když vám lidi porozumí, rázem vás prokouknou.

Neštěstí člověk může snést - neštěstí přichází zvenčí a je dílem náhody. Ale trpět za vlastní chyby - v tom je teprve hořkost života.

Jsou chvíle, kdy si člověk musí vybrat, jestli chce žít vlastním životem, naplno a bez výhrad - anebo živořit, jakousi falešnou, mělkou, potupnou existencí, kterou mu svět při svém pokrytectví vnutí.

Příroda? To je ta nejhorší škola, jakou znám.

Klepy jsou roztomilé. Celé dějiny jsou sbírka klepů. Ale pomluvy, to jsou klepy, které morálka proměnila v nudu.

Zkušenost je věc životního instinktu.

Škoda jen, že nám život dává ponaučení, až když nám k ničemu nejsou.

Skutky jsou první tragédie života, a slova druhá. A slova jsou snad nejhorší. Slova jsou neúprosná...

Je jenom jeden svět společný nám všem a dobro a zlo, hřích a nevinnost jdou v něm ruku v ruce. Zavírat oči před jednou polovinou, abychom žili v bezpečí, je jako zavázat si oči, aby cesta mezi roklinami a srázy byla jistější.

Londýnská společnost se ohromně polepšila. Skládá se teď výhradně z krásných pitomeců a skvělých šilenců.

Když se poslanecká sněmovna snaží být užitečná, nadělá spoustu škody.

Každý má dnes svou cenu. Háček je v tom, že většina lidí je příšerně drahá.

Za starých časů nikdo nepředstíral, zeje lepší než jeho souseď. Ba dokonce když byl někdo trochu lepší než druhý, platilo to za vulgární a maloměstácké.

Díky naší moderní mánii pro morálku se musí každý tvářit jako pravzor čistoty, neúplatnosti a všech ostatních sedmi smrtelných ctností.

Kdysi skandály člověku dodávaly půvab anebo alespoň zajímavost - teď ho ničí.

Život veřejný a život soukromý jsou cívě různé věci. Mají odlišné zákony a řídí se rozdílnými zásadami.

Život není nikdy spravedlivý. A pro většinu z nás je to tak možná lepší.

Každý, kdo má ctižádost, musí bojovat se svou dobou jejími vlastními zbraněmi. Naše století se koří bohatství. Bohem této doby je majetek. Aby měl člověk úspěch, musí být bohatý. Bohatý za každou cenu.

Přepych není nic než pozadí, malovaná kulisa ve hře, a pouze moc, moc nad druhými lidmi, moc nad světem je to jediné, co má cenu, jediná rozkoš, která stojí za poznání, jediná radost, která nezevšední, a v našem století ji mají jenom boháči.

Vždycky říkám, co bych neměl. Říkám totiž obyčejně to, co si opravdu myslím. To je dnes velká chyba: člověk tím riskuje, že si to budou lidi špatně vykládat.

My u nás v Anglii nesneseme člověka, který o sobě neustále prohlašuje, že má pravdu, ale máme velmi rádi každého, kdo se přizná, že udělal chybu.

V Anglii je člověk, který nemůže alespoň dvakrát týdně kázat o mravnosti přeci početným nemravným obecnstvem, jako vážný politik prostě vyřízen.

Bez veliké shovívavosti nelze životu rozumět, bez veliké shovívavosti nelze život žít.

Život na tomto světě lze pravdivě vysvětlit jenom láskou, ne německou filozofií, ať už se život na onom světě vysvětluje, jak chce.

Naše společnost je strašně přelidněná. Někdo by měl skutečně navrhnout vhodný plán na nucené vystěhovalectví.

Byl by to velmi záslužný čin.

Umění žít. To je to jediné opravdu krásné umění, které jsme v moderní době vytvořili.

Morálka je prostě manýra, které používáme ve styku s lidmi, kteří jsou nám protivní.

Každý člověk, kterého dnes potkáš, je paradox. Hrozná nuda. Společnost se tím stává naprosto průhlednou.

Kdyby člověk mohl naučit Angličany mluvit a lry poslouchat, byla by zdejší společnost docela civilizovaná.

Pro poznání soudobého života stačí vědět, kde se právě zdržují vévodkyně; všechno ostatní člověka jen demoralizuje.

Je-li člověk ve městě, baví se sám. Je-li na venkově, baví jiné lidi. Je to nesmírně nudné.

Žijeme ve věku ideálů. Tato skutečnost je ustavičně připomínána v románech na pokračování a říká se, že pronikla i na venkovské kazatelny.

Vím, jak je důležité nedodržovat obchodní závazky, chce-li si člověk zachovat nějaký smysl pro krásu života.

Náš věk má dvě slabiny: nedostatek zásad a nedostatek profilu.
Nikdy nemluv špatně o společnosti. To dělají jen lidé, kteří se do ní nemohou dostat.
Něco takového jako morálka a imoralita není v říši myšlení, jsou jen nemorální pocity.
Hlavním cílem života je uskutečnění vlastního Já a naplnit ho rozkoší je krásnější než bolesti.
Neptám se lidí na jejich stáří a považují to vůbec za sprosté.
Nesmíme hledat symboly ve všem, co vidíme. To dělá život nemožným.
Moderní život je složen z komplikovanosti a relativity. To jsou jeho určující znaky.
Morálka mně nepomůže. Jsem rozený antinomista. Patřím k těm, kdo jsou stvořeni pro výjimky, ne pro zákony.
Nahlížím, že bezpráví nevězí v tom, co činíme, nýbrž v tom, čím se stáváme.
Muž, který touží stát se něčím jiným než být členem parlamentu nebo hledaným kořenářem nebo vynikajícím advokátem či soudcem nebo něčím stejně nudným, vždycky dosáhne toho, že se stane, čím si žádal být. Toť jeho trest.
Jediný hanebný, neodpuštělný a provždy opovrženíhodný čin mého života byl v tom, že jsem si dovolil žádat od společnosti pomoc a ochranu. Již to, že jsem se na ni obrátil, bylo dle individualistického životního názoru dosti špatné.
Měšťákem je ten, kdo udržuje a podporuje těžké, protivné, slepé, mechanické síly společnosti a kdo nepozná hybnou sílu, když se s ní potká, v nějakém člověku nebo v nějakém hnutí.
Žijeme tím, že se projevujeme.
Tradice je základním kamenem v licoměrně vybudovaném chrámu naší podvodné a sobecké civilizace.
V každém vztahu k ostatním lidem, který život přináší, musí si člověk najít jakýsi modus vivendi.
Velkých a malých věcí v životě vlastně není. Všechny věci mají stejnou hodnotu a stejné rozměry.
Mít naprostou svobodu, a přitom být zcela ovládan zákonem, toť věčný paradox lidského života, který prožíváme každým okamžikem.
Hříchy těla nejsou nic. Jsou to nemoci, jejichž léčení - ma-jí-li být léčeny - patří lékařům. Hanbu zasluhují jedině hříchy duše.
Velké věci života jsou takové, jaké se zdají, a proto také je často těžké podat jejich výklad. Ale drobnosti života jsou symboly.
Kdysi se mi zdálo, že ješitnost je půvabná květina stvořená k tomu, aby zdobila mladého muže.
Pokud jde o intelektuální stránku cynismu, je rozkošný, jakmile však překročí své hranice, tu nemůže být ničím více než dokonalou filozofií člověka bez duše.
Tajemství jsou vždy menší než jejich projevy. Chybné umístění jednoho atomu může otřást celým světem.
Mám zvláštní touhu po velkých a prostých odvážných věcech, jako je moře, jež je mi matkou právě tak jako země.
Zdá se mi, že se všichni na přírodu příliš mnoho díváme a příliš málo s ní žijeme.
Naši dobu nazýváme dobou utilitářskou, ale u jedné jediné věci nevíme, k čemu vlastně je.
krása, umění a kultura
Nemiluji moderních memoárů. Jsou psány lidmi, kteří buď /cela pozbyli paměti, nebo neučinili nikdy ničeho pamětihodného.
Anglické obecenstvo cítí se vždy dokonale volným, když k němu hovoří prostřednost.
Obecenstvo je podivuhodně tolerantní. Promíjí vše, vyjma génia.
Každý velký muž má dnes svoje apoštoly, a je to vždy Jidáš, jenž píše mistrův životopis.
Dříve jsme kanonizovali své hrdiny. Moderní metodou jest vulgarizovat je. Laciná vydání velkých knih mohou být rozkošná, avšak laciná vydání velkých mužů jsou naprosto ošklivá.
Zdá se mi, že imaginace rozprostírá nebo by měla rozprostírat samotu kolem sebe, a že nejlépe pracuje v tichu a osamění.
Jaký je rozdíl mezi literaturou a žurnalistikou? Žurnalistiku nelze číst, a literatura se nečte.
Podat přesný popis toho, co se nikdy nepříhodilo, není jen vlastním zaměstnáním historiků, nýbrž nesporným privilegiem každého muže vloh a kultury.
Vzdělání je podivuhodná věc, avšak je dobře připamatovati si čas od času, že se nelze naučit ničemu, co stojí za vědění.
Ocl zavedení knihtisku a záhubného rozvoje zvyku čtení u středních a nižších tříd této země byla v literatuře tendence obracet se stále více a více k oku a stále méně a méně k sluchu, jenž ve skutečnosti je smyslem, jež ze stanoviska čistého umění by se měla snažit uspokojit a při jeho zákonech libosti by měla vždycky setrvati.
Učinili jsme psaní vskutku definitivním způsobem tvorby a zíráme na ně jako na formu pracně získávaného cíle.
Ano: psaní velmi ublížilo spisovatelům. Musíme se vrátit k hlasu.
Materiál, jehož užívá malíř nebo sochař, je chudý ve srovnání s materiálem slov.
Každé jemné imaginativní dílo je sebevědomé a rozvážné. Básník nepěje, protože musí pět. Alespoň veliký básník tak nečiní. Veliký básník zpívá, poněvadž volí zpěv.
Není umění, kde není stylu, a není stylu, kde není jednoty, a jednota je u individua.
Čím déle studujeme život a literaturu, tím silněji cítíme, že za vším, co je podivuhodné, stojí individuum, a že to není moment, jenž vytváří člověka, nýbrž člověk, jenž tvoří dobu.
Jsem nakloněn myšlence, že každý mýtus a legenda, jež se nám zdají tryskat z údivu, hrůzy nebo fantazie kmene nebo národa, jsou svým původem objevem jedné jediné mysli.
Snahou tvorby je opakovat se.
Prostřednost vyvažující prostřednost a neschopnost tleskající svému bratru - toť obraz, jež nám poskytuje čas od času umělecká činnost v Anglii.
Je daleko nesnadnější hovořit o věci, než ji vykonat. V oboru skutečného života jest to ovšem zřejmé. Každý může dělat

historii. Jen veliký muž ji však může napsat.

Jediná povinnost, již dlužíme historii, je přepisovat ji. Když člověk jedná, je loutkou. Když líčí, je básníkem.

Pohyb, tento problém viditelných umění, může být vpravdě uskutečněn jen literaturou. Je to literatura, jež nám podává tělo v jeho živosti a duši v jejím neklidu.

Není ničeho, co v sobě nemá vnuknutí nebo popud.

Krása viditelných umění je stejně jako krása hudby převážně impresivní a může být pokazena, a vskutku je tomu často tak, přeháněním intelektuálního cíle na straně umělcově.

Když je dílo dokončeno, má svůj vlastní nezávislý život a může odevzdat docela jiné poselství, než bylo vloženo v jeho rty.

Krása má tolik významů jako člověk nálad. Krása odhaluje vše, ježto nevyjadřuje ničeho. Když se nám zjevuje, zjevuje nám celý ohnivě zbarvený svět.

Malíř není omezen jen tím, co vidí v přírodě, nýbrž také tím, co možno spatřiti na plátně.

Pravou tragédií, jež stíhá kroky některých umělců, je, že realizují svůj ideál až příliš.

Ve skutečnosti není takové věci jako Shakespearův Hamlet. Má-li Hamlet něco z určitosti uměleckého díla, má též veškerou nejasnost, jež náleží životu. Je tolik Hamletů, kolik je melancholií.

Je to podivná věc, toto přenášení emocí. Churavíme týmiž emocemi jako básníci, a pěvec předává nám svůj bol. Mrtvé rty pro nás mají své poselství, a srdce, jež se rozpadla v prach, mohou sdělovat svoji radost.

Slzy, jež proléváme při dramatu, jsou typem vybrané neplodné emoce, již probouzet je úkolem umění. Pláčeme, nejsme však raněni. Truchlíme, avšak žal náš není trpký.

Společnost často odpouští zločinci, nikdy neodpouští snílkově. Krásné neplodné emoce, jež v nás umění vzbuzuje, jsou v jejích očích odporné.

Všechna umění jsou nemorální, vyjma ony nižší formy sen-zuálních nebo didaktických umění, jež se snaží vyvolat konání zla nebo dobra.

Jako je filantrop nutným zlem ve sféře etiky, tak nutným zlem intelektuální sféry je člověk, jenž je do té míry zaujat snahou vzdělávat jiné, že nikdy neměl čas vzdělat sama sebe.

Řekl bych, že čím objektivnější se tvorba zdá, tím subjektivnější vlastně je.

Umění je vášní, a ve věcech umění je myšlenka nevyhnutelně zbarvena emocí, a je tudíž fluidní spíše nežli pevná, a závisejíc nájemných náladách a vybraných okamžicích, nemůže být vtěsnána do tuhosti vědecké formulky nebo teologického dogmatu.

Jsou dva způsoby jak nemilovat umění. První je nemilovat je. Druhý je milovat je racionálně.

Umění je mimo dosah morálky, neboť jeho zraky jsou upřeny na věci krásné, nesmrtelné a věčně proměnlivé. Morálce náleží nižší a méně intelektuální sféry.

Pro vzdělání temperamentu se musíme obrátit k dekorativním uměním; k uměním, jež nás dojmají, nikoli k uměním, jež nás poučují.

Není to pouze v umění, kde tělo je duší. V každém oboru života je forma počátkem věci.

Jsem náchylný si myslet, že tvorba je odsouzena k záhubě. Tryská z impulsů příliš primitivního, příliš přirozeného.

Snílkem je ten, jenž dovede nalézt svou cestu jen při světle měsíce, a jeho trestem je, že spatří úsvit dříve než ostatní svět.

Mou vlastní zkušeností je, že čím více studujeme umění, tím méně se staráme o přírodu.

Co nám umění opravdu zjevuje, je nedostatek účelu v přírodě, její zvláštní hrubost, její neobyčejná monotónnost, její naprosto nedokonalý stav.

Je pro nás nicméně štěstím, že příroda je tak nedokonalá, nebo jinak bychom vůbec neměli umění.

Umění je našim živým protestem, galantním pokusem odkázat přírodu na její pravé místo.

Kdyby byla příroda pohodlná, lidstvo by nikdy nevynalezlo architekturu.

Jako Emerson píše nad dveře své knihovny slovo: "Rozmar".

Je-li člověk dostatečně neimaginativní, aby podával důkazy na podporu lži, mohl by stejně dobře hned mluvit pravdu.

Stáří historikové nám podali rozkošné fikce ve formě faktu; moderní spisovatel častuje nás nudnými fakty v převleku fikce.

Lidé mají bezstarostný způsob, jakým hovoří o "rozeném lháři", stejně jako hovoří o "rozeném básníku". Avšak mýlí se v obojím případě. Lhaní a poezie jsou uměním.

Mnoho mladých mužů vkročí do života s přirozeným darem přehánění, který, jsa pěstován v kongeniálním a sympatickém okolí nebo napodobením nejlepších vzorů, mohl by vyrůst v něco opravdu velikého a podivuhodného. Pravidelně však nedokáže ničeho.

Nelze-li učinit ničeho, aby bylo odstraněno nebo alespoň zmírněno naše ohavné uctívání skutečnosti, umění se stane sterilním a krása odejde ze světa.

Koně páně William Blakeova fejetonu nevznášejí se k slunci. Nutí pouze večerní oblohu k násilným chromolitografickým efektům. Vidouce je blížit se, utíkají se sedláci k dialektu.

Anglie je domovem ztracených idejí. Pokud jde o velkou a denně vzrůstající školu spisovatelů, jímž slunce vychází v East-Endu, jediné, co lze o nich říci, je, že shledávají život hrubým a zanechávají jej nedokonalým.

Pan Guy de Maupassant se svou břitkou, žahavou satirou a svým tvrdým živým stylem zbavuje život i těch několika málo cárů, které jej ještě pokrývají, a ukazuje nám nečisté vředy a hnisající rány.

Je-li spisovatel dosti nízký, aby chodil k životu pro své osobnosti, měl by alespoň předstírat, že to jsou jeho výtvoř, a ne chlubit se jimi jako kopiemi.

Ospravedlněním charakteru v povídce není, že jiní lidé jsou tím, čím jsou, nýbrž že autor je tím, čím je. Jinak ta povídka

není uměleckým dílem.

Pokud jde o pana Paula Bourgeta, mistra románu psychologického, dopouští se omylu domnívaje se, že muže a ženy moderního života je možno analyzovat donekonečna v nesčetné řadě kapitol.

Je to ponižující doznání, jsme však všichni uděláni z těžé látky. Ve Falstaffovi je něco z Hamleta, v Hamletovi je nemálo z Falstaffa.

Trvá-li spisovatel na analýze vyšších tříd, může stejně dobře analyzovat hned děvečky a kramáře.

Meredith! Kdo jej může definovat? Jeho styl je chaosem osvětlovaným blesky. Jako spisovatel se zmocnil všeho vyjma řeči, jako povídkář dovede vše vyjma vyprávění povídky: jako umělec má všechny vlastnosti vyjma jasnosti.

Balzac není realistou více, než jím byl Holbein. Tvořil život, nekopíroval jej.

Veřejnost se domnívá, že, poněvadž se sama interesuje o své bezprostřední okolí, umění by se zase mělo intereso-vat o ni a učinit ji svým hlavním předmětem.

Pokud jde o život, je to kyselina, která ruší umění.

Bereme-li přírodu ve významu přirozeného, prostého pudu jakožto protivy k sebevědomé kultuře, dílo vykonané pod jejím vlivem je vždy staromódní a zastaralé.

Jeden dotek přírody může učinit celý svět přibuzným, avšak dva doteky přírody zničí každé umělecké dílo.

Umění bere život jako část svého hrubého materiálu, přehodnocuje jej a utváří v nové formy, je naprosto lhostejné k faktu, vynalézá, vymýšlí, sní a má stále mezi sebou a skutečností neproniknutelnou hradbu krásného stylu, dekorativního nebo ideálního pojetí.

Umění samo je vskutku druhem nadsazování; a výběr, který je pravým duchem umění, není ničím jiným než zvýšeným způsobem silné emfáze.

Shakespeare není nikterak bezúhonným umělcem. Příliš ráčí chodí přímo k životu a vypůjčuje si přirozené vyjadřování života.

Jedinou školou, kde se lze naučit umění, není život, nýbrž umění.

Umění nalézá svoji dokonalost uvnitř a nikoli mimo sebe. Nelze je posuzovat nějakým vnějším měřítkem nebo podobností. Je spíše závojem než zrcadlem.

Ačkoliv se to může zdát paradoxním - a paradoxy jsou vždy nebezpečnou věcí -, není proto méně pravdou, že život napodobuje umění mnohem více, nežli umění napodobuje život.

Velký umělec vynalezne typ, a život se pokouší jej kopírovat, reprodukovat jej populární formou jako podnikavý nakladatel.

Nihilista, ten podivný mučedník, jenž nemá víry, jenž jde na popraviště bez nadšení a umírá pro něco, v co nevěří, je čistě literárním produktem.

Literatura vždy předvídá život. Nekopíruje jej, nýbrž utváří jej k svému účelu. Devatenácté století, jak známo, je z velké části vynálezem Balzakovým.

Odkud jinud, ne-li od impresionistů, máme ty podivuhodné hnědé mlhy, jež se plíží našimi ulicemi, zakalující lampy a činice z domů obldné stíny?

Nikdo opravdové kultury nehovoří dnes o kráse západu slunce. Západy slunce jsou dnes docela staromódní.

Vzdáleno skutečnosti a s očima odvrácenými od stínů jeskyně, umění zjevuje svoji vlastní dokonalost a žasnoucí dav, jenž čeká na rozvíti záračné, mnohohlísté růže, se domnívá, že je to jeho vlastní historie, jež se mu vypráví, jeho vlastní duch, jenž nalézá výraz v nové formě.

Chceme-li porozumět národu prostřednictvím jeho umění, pohledme na jeho architekturu nebo hudbu.

Veliký umělec nevidí věci nikdy tak, jak vskutku jsou. Kdyby tak činil, přestal by být umělcem vůbec.

Faktem je, že hledíme zpět na věky toliko prostřednictvím umění, a umění nám naštěstí ještě nikdy neřeklo pravdu.

Většina moderních malířů portrétistů je odsouzena k naprostému zapomenutí. Nermalují nikdy to, co vidí. Malují, co vidí jejich publikum, a publikum nevidí nikdy ničeho.

Jediná forma lhaní, jež je naprosto mimo výtku, je lhaní pro ně samo, a nejvyšším jeho stupněm je lhaní v umění.

Život kráčí rychleji než realismus, avšak básnictví je vždy v čele života.

Umění se neobrací ani k intelektu, ani k emocím, nýbrž především k uměleckému temperamentu.

Esej představuje prostě umělecké stanovisko, a v estetické kritice je stanovisko vším.

V umění není nic takového jako univerzální pravda. Pravdou v umění je to, čeho protiva je též pravdivá.

Umělecké dílo je jedinečným produktem jedinečné letory. Jeho krása vyplývá z faktu, že jeho autor je tím, čím je. Není mu nic do skutečnosti, že jiní lidé od umění potřebují to, co potřebují.

Umění je nejmohutnějším způsobem individualismu, který svět kdy poznal.

Umění se nikdy nemá snažit, aby bylo lidové. Obecenstvo se má snažit, aby se samo stalo uměleckým.

Nám v Anglii bylo umožněno mít vybranou poezii, poněvadž ji obecenstvo nečte, a následkem toho na ni nemá vliv.

Umění je individualismem a individualismus je rozrušující a rozkladnou silou. V tom tkví jeho nesmírná hodnota. Neboť se snaží zvrátit jednotvárnost typu, otroctví zvyku, tyranii obvyklosti a redukci člověka na úroveň stroje.

Je skutečností, že obecenstvo užívá klasiků své země jako prostředku, jak zabránit pokroku v umění.

Není ani jediného skutečného básníka nebo prozaika v tomto století, jemuž britské obecenstvo slavnostně neudělilo diplom nemravnosti.

Pravý umělec je člověk, který naprosto věří v sebe, poněvadž je naprosto sebou samým.

Zdravým uměleckým dílem je takové dílo, které má dokonalost i osobitost.

Lidový román, jež obecenstvo nazývá zdravým, je vždy úplně nezdravý výtvor; a co obecenstvo nazývá nezdravým románem, je vždy krásné a zdravé umělecké dílo.

Umělec není nikdy chorobný. Vyjadřuje prostě všechno. Stojí mimo svůj předmět a jeho prostřednictvím se vytváří

nesrovnatelné a umělecké účinky.

Je skutečností, že obecnost má nenasytnou zvědavost, aby vědělo všechno, vyjma toho, co je hodno toho, aby se vědělo.

Ve Francii omezují žurnalistiku a ponechávají umělci téměř úplnou volnost. U nás v Anglii ponecháváme naprostou volnost žurnalistovi a zcela omezujeme umělce.

Je na uměleckém díle, aby ovládlo diváka: divák nesmí ovládnout umělecké dílo. Divák musí být vnímavý.

Představy dobře vychovaných lidí o umění vyplývají z toho, čím umění bylo, kdežto nové umělecké dílo je krásné, jsouc tím, čím umění nikdy nebylo.

Letora schopná vnímat prostřednictvím obrazivého média a za obrazivých okolností nové a krásné dojmy je jedinou letorou, jež může ocenit umělecké dílo.

Je nám třeba zabývat se budoucností. Neboť minulost je tím, čím by člověk neměl být. Přítomnost je tím, čím nesmí být. Budoucnost je tím, čím jsou umělci.

Velké epochy v dějinách umění byly epochami nejen ovládnutého citění, ale také nových technických vymožeností.

Jako filozof platónské vize je básník divákem všech dob a všeho bytí.

Rozkoš poezie nikdy nepovstává z námětu, ale z důmyslného ovládnutí rytmičtějšího jazyka.

Drama je styčný bod umění a života.

Každý živel mravnosti nebo němý vztah k míře dobra a zla v umění je často známkou jisté neúplnosti postřehu.

Milujte umění pro ně samo, a pak se vám dostane všeho, co je vám třeba. Zbožnost ke kráse a tvorbě krásných věcí je zkušebním kamenem každé velké civilizace; ta činí život každého občana svátostí a ne spekulací.

Podstatě umění se nelze naučit. Ta se pouze odhaluje - odhaluje se povahám, jež se samy učinily vnímavými pro všechny krásné dojmy jejich studií a úctou ke všem krásným věcem.

Skvělá lví krása slunečnice a skvostná roztomilost lilie skýtá umělci neúplnější a nejdokonalejší rozkoš.

Trávíme své dny - každý z nás - hledající tajemství života. Nuže, tajemství života je v umění.

Hudba je umění, kde forma a látka jsou vždy jedno - umění, jehož předmět nemůže být oddělen od metody svého vyjádření; umění, jež nám neúplněji uskutečňuje umělecký ideál a je takového rázu, jakého všechna ostatní umění stále hledí dosáhnout.

Umělec je stvořitel něčeho krásného. Zjevit umění a ztájit umělce, to je cílem uměleckého díla.

Odpor devatenáctého století k realismu, toť vztek Kalibana, jenž vidí v zrcadle svou vlastní tvář. Odpor devatenáctého století k romantismu, toť vztek Kalibana, když nevidí v zrcadle svou vlastní tvář.

Morální život člověka tvoří součást umělcova námětu, ale umění je morální tím, že dovede dokonale upotřebit nedokonalou látku.

Myšlenka a jazyk jsou umělci nástroji umění. Neřest a ctnost jsou umělci surovinami k umění.

Z hlediska formy je typickým vzorem veškerého umění umění hudebníkové. Z hlediska citu je tím typickým vzorem dovednost herce.

Lze odpustit člověku, když dělá něco užitečného, pokud se tomu neobdivuje. Když dělá člověk něco neúžitečného, lze ho omluvit jen tehdy, když se tomu nesmírně obdivuje. Veškeré umění je zcela neúžitečné.

Krása, opravdová krása, ta přestává tam, kde začíná intelektuální výraz. Intelekt je už sám o sobě jistý druh přehnanosti a ruší harmonii každé tváře. V okamžiku, kdy si člověk sedne a začne přemýšlet, je hned samý nos nebo samé čelo nebo prostě něco děsného.

I to nejjednodušší má hned půvab, jen když se s tím tajíš.

Každý portrét, který namaloval cit, je portrétem umělce, a ne modelu. Model je jen náhodný podnět. Malíř neodhaluje nitro toho, kdo stál modelem. Spíš své vlastní nitro odhaluje malíř na pomalovaném plátně.

My chudáci umělci se čas od času musíme ukázat ve společnosti, abychom veřejnosti připomněli, že nejsme divoši.

Jenom dvojí údobí mívá nějaký význam v historii světa: když se v umění objeví nové výrazové prostředky, nebo když se objeví nová osobnost, rovněž v umění.

Básníci nejsou tak úzkostliví. Ti vědí, jak se dá vašeň výhodně zveřejnit. Zlomené srdce dnes dosáhne mnoha vydání.

Je smutné si to připomínat, ale duch má bezesporu delší trvání než krása. Tím lze také vysvětlit, proč se tolik namáháme být tak přehnaně vzdělání. V tom zuřivém boji o pouhé bytí toužíme mít v sobě něco, co nepomíjí, a proto si plníme hlavu veteší a fakty a bláhově doufáme, že tak se tu udržíme.

Pouhá slova! Je něco skutečnějšího než slova?

Duši dovedou vyléčit jenom smysly, zrovna tak jako smysly dovede vyléčit jenom duše.

Krása je jednou z podob ducha - je dokonce vznešenější než duch, neboť nepotřebuje vysvětlování. Patří mezi nádherné skutečnosti světa, jako je sluneční svit nebo jarní čas nebo odraz té stříbrné ulity, které říkáme luna, v temných vodách.

Lidé někdy říkají, že krásaje jenom povrch. Možná že tomu tak je. Ale rozhodně není tak povrchní jako myšlení.

V Anglii se najdou čtenáři jen pro noviny, slabikáře a naučné slovníky. Anglie má ze všech národů na světě nejmenší smysl pro krásu v literatuře.

Já mám Wagnerovu hudbu raději než kteroukoli jinou. Je tak hlasitá, že si člověk při ní může pořád povídat a ostatní lidé nemohou slyšet, co se říká.

Pravé tajemství života je v hledání krásy.

Většina lidí udělá úpadek, protože investovala spoustu peněz do životní prózy. Zruinovat se kvůli poezii - to slouží ke cti.

Dobří umělci žijí prostě ve svém díle, a tak jsou ovšem dokonale nezajímaví v životě. Veliký poeta, doopravdy veliký poeta, to je to nejnepoetičtější stvoření na světě. Zato průměrní básníci jsou naprosto okouzlující.

V románě lze použít jedině toho, čeho se přestalo používat ve skutečnosti.

Mám rád divadlo. Je o tolik skutečnější než život.

Někdy nám zkříží život tragédie, která má v sobě umělecké prvky krásy. Jsou-li to skutečně prvky krásy, pak prostě celá ta událost zjišťuje náš smysl pro dramatický efekt.

Žijeme ve věku, který příliš mnoho čte, aby byl moudrý, a příliš mnoho myslí, aby byl krásný.

Zásluhou módy se z toho, co je výstřední, stává na okamžik něco všeobecného.

Duši má umění, a nikoli člověk.

Umění nemá na naše činy žádný vliv. Úplně rozkládá touhu po činnosti. Je velkolepě neplodné.

Opravdu bezvadná květina v knoflíkové dírci je to jedině, co spojuje umění a přírodu.

Jen umělci se znají důkladně.

Jediným způsobem lze napravit, že někdy klademe příliš velký důraz na oděv: musíme vždy klást největší důraz na kulturu.

Řecký oděv byl v podstatě neumělecký. Jedině tělo má jevit tělo.

Máme být buď uměleckým dílem, nebo umělecké dílo nést.

Říše umění a říše morálky jsou úplně odlišné a jsou si vzdáleny.

Jsou chvíle, v nichž umění dostupuje téměř důstojnosti práce rukou.

Popularita je vavřínový věnec, jež svět splétá špatnému umění.

Příbuzní nepůjčují peněz a neposkytují úvěr. Ani géniovi ne. Jsou poněkud těžší odrůdou obecnosti.

Pravda je zřídka čistá a nikdy není jednoduchá. Jinak by moderní život byl hrozně nudný. A moderní literatura by prostě vůbec neexistovala.

Myslím, že paměť má na svědomí téměř všechny třísvazkové romány, které nám posílá půjčovna.

Nemám rád romány, které končí šťastně. Hrozně mě skličují.

Jsem-li snad příležitostně trochu přehnaně vyparáděn, vyrovnávám to tím, že jsem až přehnaně vzdělán.

Umění je společenské třídě zločinců zřídka pochopitelné.

Píší-li něco, dbám jen o umělecký charakter. Není účelem udělat něco dobrého nebo zlého, ale vytvořit něco, co má vlastnosti nebo formy, jež příslušejí kráse, důvtipu nebo citu. Srdcem umělce je jeho hlava.

Zacházel jsem s uměním jako s nejvyšší skutečností; s životem jen jako s odvětvím poezie. Probudil jsem fantazii svého století tak, že kolem mne vytvořila mýty a legendy.

V Umění se nás týká jen to, co je zvláštním jevem ve zvláštní chvíli své existence, stejné je tomu při mravní evoluci charakteru. Mou úlohou je obrátit vše, co mne postihlo, k svému dobru.

Zřím nové vývojové možnosti v umění a v životě, z nichž každá je novou cestou k dokonalosti.

Pravda v umění je jednotou věci a její entity: tak, že se vnější stalo výrazem vnitřního: duše se stala tělem: hmota se prolnula s duchem.

Umění je symbol, neboť člověk je symbol.

Umělcova pokora je v tom, že přijímá otevřeně všechny zážitky tak, jako je umělcova láska prostě v jeho smyslu krásy, jenž vyjevuje světu tělo i jeho duši.

Umělci je výraz jedinou formou, v níž vůbec může pochopit život. Němé je pro něho mrtvým. Ne tak Kristu.

Každé umělecké dílo je naplněním proroctví: neboť každé umělecké dílo je přeměnou ideje na obraz.

Ne šíře, nýbrž intenzita je pravým cílem moderního umění. V umění nám již nejde o typus. Máme co činit s výjimkou.

Umění začíná teprve tam, kde končí Napodobení, ale něco musí do mého díla přijít, jakési plnější vzpomínky a snad i slova, jakési bohatší kadence, překvapivější účiny, jakási prostší stavba, za každou cenu jakési estetické hodnoty.

V žádném období mého života nemělo nic kromě umění pro mne sebemenšího významu.

Jde-li o umělce, slabost - je-li to slabost, která ochromuje tvůrčí fantazii - se rovná zločinu.

Trivialita v myšlení a jednání je rozkošná. Kdysi jsem to také učinil úhelným kamenem skvělé filozofie, jak jsem ji podal ve svých hrách a paradoxech.

Od slávy k vykríčenosti je jen krůček, a snad ani tolik ne.

Představitost je vlastnost, která nám umožňuje vidět věci a lidi jak v jejich reálných, tak v jejich ideálních vztazích.

Umění nevyjadřuje nikdy nic jiného než sebe sama. To je zásada mé nové estetiky.

I ti, kteří tvrdí, že umění je představitelem doby, země a lidu, musí připustit, že čímje umění napodobivější, tím méně nám představuje ducha doby.

Veškeré špatné umění pochází z návratu k životu a přírodě a povznášení jich na ideály.

Dobré úmysly nemají v umění tu nejmenší hodnotu. Všechno špatné umění je výsledkem dobrých úmyslů.

kritika a tvorba

Není jemného umění bez sebevědomí, a sebevědomí a kritický duch je jedno a totéž.

Věk, jenž nemá kritiky, je buď věkem, ve kterém je umění nehybné, hieratické a omezené na reprodukci formálních typů, nebo věkem, jenž vůbec nemá umění.

Každá nová umělecká škola, jak se zdá, brojí proti kritice, je to však právě kritická schopnost v člověku, již dluží za svůj vznik. Pouhý tvůrčí pud neobnovuje, nýbrž reprodukuje.

Kritika vyžaduje daleko většího vzdělání než tvorba.

Kdokoli může napsat třísvazkový román. Vyžaduje to jen naprostou neznalost života a literatury. Pro kritika je, tuším, nejobtížnější nalézt nějaký vztah k dílu. Kde není styl, je každý vztah nemožný.

Abychom poznali druh a kvalitu vína, nemusíme vypít celý sud. Je jistě docela snadné říci v půlhodině, zda kniha za něco stojí, nebo nestojí za nic.

Kritik zaujímá tentýž poměr k uměleckému dílu, jež kritizuje, jako umělec k viditelnému světu formy a barvy nebo k neviditelnému světu vášně a myšlenky.

Nejvyšší kritika, jsouc nejčistší formou osobního dojmu, je svým způsobem více tvůrčí nežli tvorba, ježto má nejméně vztahů k nějakému vzoru mimo sebe, je ve skutečnosti svou vlastní příčinou existence, a jak by řekl Řekové, v sobě a pro sebe cílem.

Nejvyšší kritika není vskutku než zprávou o naší vlastní duši. Je více okouzlující než historie, ježto se zajímá jen o nás samy. Je rozkošnější než filozofie, poněvadž její předmět je konkrétní a nikoliv abstraktní, skutečný a nikoli neurčitý. Bavi mě vždy pošetilá ješitnost oněch spisovatelů a umělců naší doby, kteří si, jak se zdá, myslí, že hlavní povinností kritiky je žvatlat o jejich prostředním díle.

Nejdokonalejší forma kritiky je ve své podstatě čistě subjektivní a snaží se zjevit svoje vlastní tajemství a nikoli tajemství jiného.

Kritikovi je umělecké dílo prostě vnuknutím pro jeho vlastní nové dílo, jež nemusí mít nutně nějakou zřejmou podobnost k věci, kterou kritizuje.

Herec je kritikem dramatu. Ukazuje básníkovo dílo v nových podmínkách a metodou sobě vlastní. Bere psané slovo, a jeho konání, gesto a hlas se stávají médiem zjevení.

Protože umění prýští z osobnosti, je to toliko osobnost, kterou může být zjevováno, a ze spojení obou vzniká právě interpretační kritika.

Rozdíl mezi objektivním a subjektivním dílem je toliko ve vnější formě. Je náhodný, nikoli podstatný. Veškeré umělecké tvoření je naprosto subjektivní.

Každý způsob kritiky je ve svém nejvyšším rozvoji prostě náladou, a že nejsme nikdy více věrni sobě samým, než když jsme nedůslední.

Jsou to pouze věci, o než se nezajímáme, o kterých můžeme podat opravdu nepředpojaté mínění, a to je nepochybně příčinou, proč je nepředpojaté mínění vždy naprosto bezcenné.

Temperament je prvním požadavkem pro kritika - tempe-rament vybraně vnímavý pro krásu a pro různé dojmy, jichž nám krása skýtá.

Čas od času se staví svět proti nějakému okouzlujícímu uměleckému básníku, poněvadž, abych užil jeho otřepané a hloupé fráze, nemá "ničeho, co by řekl". Kdyby však měl něco, co by řekl, řekl by to pravděpodobně, a výsledek by byl nudný. Právě proto, že nemá poselství, může vytvořit krásné dílo.

Veškerá špatná poezie tryská z ryzího pocitu. Být přirozený znamená být zřejmý, a být zřejmý znamená být neumělecký. Veškeré umění se obrací především k uměleckému temperamentu. Umění se neobrací ke specialistovi.

Je nepravdou, že umělec je nejlepším soudcem umění, že vskutku veliký umělec nemůže vůbec soudit o díle jiných lidí a že stěží může soudit o svém vlastním.

Umělecká technika je vlastně osobností. To je také příčinou, proč jí umělec nemůže vyučovat, proč se jí žák nemůže naučit a proč jí estetický kritik může porozumět.

Má-li tvorba vůbec trvat, může se tak stát jen pod podmínkou, že se stane daleko kritičtější, nežli je nyní.

Nebylo nikdy doby, kdy bylo více zapotřebí kritiky, než nyní. Toliko jejím prostřednictvím si může lidstvo uvědomit stupeň, jehož dosáhlo.

Je to kritika, která soustředěním umožňuje kulturu. Bere obtížnou spoustu tvůrčího díla a destiluje je v jemnější esenci.

Prehistorická historie náleží filologickému a archeologickému kritikovi. On to je, jemuž se zjevuje původ věcí. To, co nám věky vědomě zachovaly, uvádí vždy v omyl.

Nikoli, emoce z nás neučiní kosmopolity, stejně jako je z nás neučiní touha po zisku. Je to jen vzdělání zvyku intelektuální kritiky, jímž budeme s to se pozvednout nad rasové předsudky.

Intelektuální kritika sváže Evropu pouty daleko temnějšími, než jaká by mohl ukout kramář nebo sentimentalista. Dá nám mír, jenž pramení z rozumu.

Opravdu veliký umělec si nemůže představit život nebo krásu v jiných podmínkách nežli v těch, které si sám zvolil.

Tvorba zaměstnává veškerou jeho kritickou schopnost v jeho vlastní sféře.

Estetika je vyšší než etika. Náleží duchovnější sféře. Rozpoznat krásu věci je nejjemnějším stupněm, k němuž můžeme dospět.

Tvorba je vždy za věkem. Je to kritika, jež je naším vůdcem. Kritický duch a duch světa je jedno a totéž.

K předmětu umění bychom měli být více méně lhostejní. Neměli bychom vůbec mít zvláštních zálib, předsudků a stranického citění jakéhokoli druhu.

Nemůžeme-li s potěšením pročítat knihu zas a znova, není třeba číst ji vůbec. Co však pravíte o návratu k životu a přírodě? Je to všelék, který se nám neustále doporučuje.

Hledět na věc je velmi rozdílné od toho věc vidět. Nevidíme ničeho, dokud nevidíme krásy toho. Potom, a toliko potom, to nabývá své existence.

Těm, kteří se zaměstnávají krásou formy, se zdá, že vše ostatní nemá mnoho významu.

Je to jen a jen sosák, který se snaží ocenit osobnost vulgární zkouškou produkce.

Lidové měřítko je takového rázu, že ho žádný umělec nemůže dosáhnout. Je zároveň velice snadné i velice obtížné být lidovým romanopiscem.

Jedinou věcí, kterou obecnstvo nemá rádo, jsou novoty. Každý pokus rozšířit látkovou oblast umění je obecnstvu navýsost protivný.

Pravý umělec se ani v nejmenším neohlíží na obecnstvo. Obecnstvo pro něj neexistuje.

Umělci je nemožné, aby žil s lidem. Všichni despotové podplácí. Lid podplácí a brutalizuje.

Na první pohled nemá obraz více duševního poselství než rozkošný úlomek benátského skla.

Pravý kritik se neobrací k umělci, ale k obecnstvu. Tam směřuje jeho dílo.

U národů stejně jako u individuů tvůrčí vášně promarní svou sílu, není-li provázána kritikou, tedy estetickou schopností.

Při pozorování uměleckého díla bychom se neměli zasnít nad tím, co symbolizuje, ale spíše milovat je proto, čím je. Nestačí, že umělecké dílo odpovídá estetickým nárokům své doby: musí také, má-li nám poskytnout trvalého požitku, na sobě mít pečeť zvláštní individuality.

Kritik je ten, kdo dovede tlumočit jinou formou a novými prostředky svůj dojem z něčeho krásného. Nejvyšší stejně jako nejnižší forma kritiky je jakýmsi druhem autobiografie.

Ti, kdož objevují v něčem krásném ošklivý smysl, jsou zkažení a přitom neokouzlení. To je nedostatek. Ti, kdož objevují v něčem krásném krásný smysl, jsou lidé s kulturou. Pro tyje naděje. A vyvolení jsou ti, pro něž něco krásného znamená jenom krásu.

Není nic takového jako morální nebo nemorální kniha. Knihy jsou buď dobře napsány, nebo špatně napsány. Toť vše. Žádný umělec netouží nic dokazovat. Vždyť dokázat se dá i to, co je pravda. Žádný umělec nemá mravoučné záliby. Mravoučná záliba u umělce je neodpuštělný formalismus. V žádném umělci není nikdy nic morbidního. Umělec smí vyslovit všechno.

Všechno umění je zároveň povrch a symbol. Ti, kdož jdou pod ten povrch, činí tak na vlastní nebezpečí. Ti, kdož luští ten symbol, činí tak na vlastní nebezpečí.

Diváka, nikoli život, umění doopravdy zrcadlí.

Různost názoru na umělecké dílo ukazuje, že to dílo je nové, plné a živoucí. Když se kritici neshodují, je umělec v souladu sám se sebou.

Umělec má tvořit krásné věci, ale neměl by do nich vkládat nic ze svého vlastního života. Žijeme ve věku, kdy se lidé dívají na umění, jako kdyby bylo stvořeno jen přejistou formou autobiografie. Vytratil se nám abstraktní smysl krásy. Jen mělcí lidé neposuzují podle vzhledu. Skutečné tajemství životaje v tom, co vidíme, ne v tom, co nevidíme...

Když slyšíme špatnou hudbu, pak ovšem máme povinnost přehlušit ji hovorem.

To neprospívá morálce, vidět špatný herecký výkon.

Knihy, kterým svět říká nemorální, to jsou knihy, jež světu předvádějí jeho vlastní hanebnost. Toť vše.

Nazývat umělce chorobným, poněvadž se ve svém díle zabývá chorobnými stavy, je právě tak hloupé jako nazývat Shakespeara šilencem, poněvadž napsal Krále Leara.

Mínění starců v záležitostech uměleckých nemá žádného významu.

Říkat lidem, co mají číst, je celkem neužitečné a škodlivé, poněvadž hodnocení literatury je otázkou temperamentu a vzdělání. Ale říkat lidem, co nemají číst, je potřebou, již lze vycítit především v tomto století, kdy se čte tolik, že nezbyvá chvíle na obdiv, a kdy se píše tolik, že nezbyvá chvíle k myšlení.

Krása je určitou formou génia -je vskutku výše než génius, neboť nepotřebuje vysvětlení.

Myslím, že první povinností uměleckého kritika je nemluvit nikdy o ničem.

Hraje-li se dobrá hudba, lidé neposlouchají, a hraje-li se špatná, lidé nemluví.

Nikdy nenapsal ani jedinou knihu, dovedete si tedy představit, jak mnoho toho ví.

Žádné umělecké dílo nehlásá názorů. Názory mají jen lidé.

Každý hold působí umělci potěšení, přináší-li jej pak mládí, je mu dvojnásob milý. Vavřínová ratolest a bobkový list uvadají, byly-li utrženy letitou rukou. Jedině mládí má právo věnčit umělce.

socialismus a politika

Hlavní výhodou, jež by vzešla ze zavedení socialismu, by byl nepochybně fakt, že by nás socialismus osvobodil od ohavné nutnosti žít pro jiné, která za nynějšího stavu věcí tak těžce doléhá téměř na každého. Opravdu jenom málokdo ji uniká.

Většina lidí si olupuje život nezdravým a přepjatým altruismem - je vlastně nucena takto se olupovat. Zří se obklopeni ohyzdnou chudobou, ohyzdnou škaredostí a ohyzdnou bídou.

Je nemravné, používá-li se soukromého vlastnictví, aby se ulevilo děsným zlům, jež vyplývají z instituce soukromého vlastnictví. Je to zároveň nemravné a nepoctivé.

Socialismus nebo komunismus, jak si kdo zvolí to nazývat, přemění soukromé vlastnictví ve veřejné bohatství a ustavuje kooperaci za soutěž, navrátí společnost v její přirozený stav úplně zdravého organismu a zabezpečí hmotný blahobyt každého údu obce.

Pro plný vývoj života až po jeho nejvyšší způsob dokonalosti je třeba něčeho více. Čeho je třeba, to je individualismus. Neboť individualismus je autoritářský.

Člověk, který je chudý, je sám o sobě naprosto nedůležitý, je pouze infinitesimálním atomem síly, která byvše vzdálena tomu, aby ho postřehla, ho deptá.

Držení soukromého vlastnictví je velmi často na výsost zne-mravňující, a to je ovšem jednou z příčin, proč socialismus žádá, aby se tato instituce odstranila.

Kdyby vlastnictví přinášelo jenom rozkoše, mohli bychom to snést; ale jeho povinnosti ho činí nesnesitelným. Musíme ho zrušit v zájmu boháčů.

Neposlušnost je v očích každého, kdo četl dějiny, prvopočáteční ctností člověka. Neposlušností se dosáhlo pokroku, neposlušností a vzpourou.

Chudý člověk, který je nevzděčný, nespořivý, nespokojený a vzpurný, je pravděpodobně skutečná osobnost a je v něm mnohé. Protest je ve všech případech zdravý.

Bída a chudoba jsou tak absolutně ponižující a vykonávají tak ochromující vliv na lidskou přirozenost, že žádná třída si skutečně není vědoma svých vlastních strážní.

Je hodno politování, že část našeho obyvatelstva žije prakticky v otroctví, ale navrhopvat, aby se problém vyřešil zotročením všeho obyvatelstva, to je dětinské.

Uznání soukromého vlastnictví skutečně poškodilo individualismus a zatemnilo jej zmatkem mezi člověkem a tím, co má. Opravdová dokonalost člověka netkví v tom, co má, ale v tom, čím je.

Člověk se upracuje až k smrti, jen aby si zabezpečil vlastnictví, a opravdu, uváží-li se ohromné výhody, jaké skýtá vlastnictví, nelze se tomu divit.

Nic by nemělo mít moc oloupit člověka o všechno. Člověk má skutečně jen to, co je v něm. Co je mimo člověka, mělo by být naprosto nedůležité.

Zrušíme-li soukromé vlastnictví, budeme mít pravý, krásný a zdravý individualismus. Nikdo nezmaří svůj život hromaděním věcí a symbolů věcí. Bude se žít. Žít, to je nejvzácnější věc na světě. Většina lidí prostě jenom existuje. Dokonalým člověkem míním takového člověka, který se vyvíjí za dokonalých okolností.

Čím stoupá člověk severněji, tím nabývají hmotné potřeby života na důležitosti, a naše společnost je nekonečně složitější a vykazuje mnohem větší krajnosti přepychu a chudoby než kterákoli společnost starého světa.

Ve společnosti je jediná třída, která myslí na peníze více než boháči, a to jsou chudí.

Je mnoho sugestivních věcí v individualismu. Socialismus ničí například rodinný život. Při zrušení soukromého vlastnictví musí zaniknout manželství ve své nynější formě.

Když bude mít každý člen obce dostatek pro své potřeby a nebude obtěžován svým sousedem, nebude mít ani příčiny, ani zájmu, aby byl jiným na obtíž.

Člověk je stvořen pro něco lepšího, než je odstraňování svinstva. Veškerou práci tohoto druhu by měly vykonávat stroje.

V přítomné době soutěží stroje s člověkem. Za řádných poměrů budou stroje člověku sloužit.

Jsou tři druhy despotů. Despota, který tyranicky vládne nad tělem. Despota, který tyranicky vládne nad duší. Despota, který tyranicky vládne nad tělem. První se zve knížetem, druhý se zve papežem, třetí se zve lidem.

Systémy, které ztroskotaly, to jsou systémy, které spoléhají na stálost lidské přirozenosti, na její růst a vývoj.

Není sobectvím, žije-li člověk tak, jak si přeje žít, nýbrž žádá-li po jiných, aby žili tak, jak si to přeje on.

Soucítit se souchotinářem nevyléčí od souchotin, to činí až věda.

Dostaneme-li se do Ameriky, poučíme se, že chudoba není nutnou průvodkyní civilizace.

Lidumilové ztrácejí všechn smysl pro lidskost. To je pro ně příznačné.

Skutečná tragédie chudiny je v tom, že chudí si nemohou dopřát nic jiného než odříkání. Krásné hříchy stejně jako všechny krásné věci jsou výsadou bohatých.

Kdyby jen chudí nebyli tak šerední, pak by byl problém chudoby lehce vyřešen.

Sebeobětování by mělo být policejně zakázáno. Působí totiž znemravňujícím vlivem na lidi, pro něž se člověk obětuje.

S politikou je to prý všude nějak smutné. V Anglii určitě. Naš ministerský předseda zemi ruínuje. Divím se, že mu to jeho paní trpí.

Určitě to dotáhne daleko, uvažuje jako konzervativec, ale mluví jako radikál, a to je dneska velice důležité.

Filantropie mi připadá jako útočiště lidí, kteří chtějí své bližní otravovat.

Zbožňuji politické večírky. Jedině tam se nemluví o politice.

Pro mne je mluvit o politice rozkoš. Nemluví celý den o ničem jiném. Nesnesu však, aby o ní mluvili druzí.

Nepochopím, jak ti nešťastníci v parlamentě snášejí ty dlouhé debaty.

Aby se člověk dostal do poslanecké sněmovny, musí vypadat tupě a jenom ti, kdo opravdu tupí jsou, tam mají úspěch.

Nižší třídy nám mají dávat dobrý příklad. Nedávají-li, k čemu tu vůbec jsou? Zdá se, že nemají žádný smysl pro odpovědnost.

Pozemky přestaly přinášet užitek i potěšení. Dávají člověku postavení, ale zabraňují mu, aby šije udržel.

Všechny způsoby vlády jsou chybné. Despotismus je nespravedlivý vůči všem, zahrnujíc v to i despota, jenž byl bezpochyby stvořen pro něco lepšího. Oligarchie jsou nespravedlivé vůči velkému počtu a ochlokracie jsou nespravedlivé vůči nemnohým. Velké naděje se kdysi kladly do demokracie, avšak demokracie znamená pouze spráskání lidu lidem pro lid.

utrpení a víra

Pro všechno mohu mít porozumění, jenom ne pro utrpení. Pro to mít porozumění nemohu. Je příliš ošklivé, příliš děsivé, příliš skličující. V tom moderním porozumění pro bolest je něco strašně chorobného. Porozumění bychom měli mít pro barevnost života, pro jeho krásu, pro jeho radosti. Čím méně se mluví o životních strastech, tím lépe.

Svět se nikdy neunaví pozorováním zkoušené duše na jejím postupu z temnoty v temnotu.

Je snadné pro lidi mít soustrast s utrpením. Je tak snadné pro ně mít sympatie s myšlenkou.

Vjediné úzké londýnské uličce je tolik utrpení, že stačí jako důkaz toho, že Bůh nemiluje člověka.

I v žaláři může být člověk úplně svobodný. Jeho duše může být svobodná. Jeho osobnost může být nerozrušena.

Všechn soucit je ušlechtilý, ale soucit s utrpením je nejnižším ušlechtilým způsobem.

Každý může soucítit s utrpením přítele, ale vyžaduje věru ušlechtilé povahy - vyžaduje skutečně povahy opravdového individualisty -, aby soucítil s přítelovým úspěchem.

Stává se zřídka v dějinách světa, že jeho ideálem byl ideál radosti a krásy. Zbožňování utrpení ovládalo svět mnohem častěji.

Nihilista, jenž zavrhuje veškerou autoritu, poněvadž ví, že autorita je zlem, a jenž vítá každé utrpení, poněvadž jim uskutečňuje svou osobnost je pravým křesťanem. Pro něho je křesťanský ideál pravdou.

Utrpení není posledním způsobem dokonalosti. Je pouze zatímní a především protestem. Souvisí se špatnými, nezdravými a nespravedlivými poměry.

V tragédiích druhých lidí je vždycky něco nekonečně ubohého.

Láska k bližnímu, jak museli doznat i ti, jejichž náboženství je formální částí, působí množství zla.

Lidé věří věřám nikoli proto, že jsou racionální, nýbrž proto, že jsou opakovány. Ano, forma je vším. Je to tajemství života.

V anglické církvi člověk dojde úspěchu nikoli svou schopností víry, nýbrž schopností nevěření. Naše církev je jediná, kde stojí skeptik u oltáře, a svatý Tomáš je považován za ideálního apoštola.

Vzrůst zdravého rozumu v anglické církvi je věcí politováníhodnou. Je to opravdu ponižující ústupek nízké formě realismu. Je také pošetilý. Pramení z naprosté neznalosti psychologie.

V trestu je očista. Nikoli "odpusť nám naše viny", ale "stíhej nás za všechno zlé", tak by měla znít modlitba člověka k nejvyššímu spravedlivému Bohu.

Vězení mne úplně proměnilo, v tom jsem na ně spoléhal... Nikdy nemá být opakován týž způsob života... Můj život před vězením byl něčím tak zdařilý, jak to jen bylo možné. Nyní je něčím dovršeným.

Kdyby na světě bylo méně soucitu, bylo by také méně nesnází.

Utrpení je velmi dlouhý okamžik. Nelze ho dělit na roky. Můžeme jenom zaznamenávat jeho rozměry a zapisovat jejich pravidelný návrat. Čas sám pro nás tehdy nepostupuje.

V celém duchovním světě není ničeho, co by nevystihla bolest svou hroznou, avšak nanejvýše jemnou pulzací.

Kde je hoře, tam je posvěcená země. Jednou lidstvo pochopí, co to znamená. Do té chvíle neví o životě nic.

Chudí jsou moudří, soucitnější, laskavější, cítí hlouběji než my. V jejich očích je vězení tragédií v životě člověka, je zlým osudem, dílem náhody, čímsi, co vzbuzuje u bližních účastenství.

Já sám jsem se zničil. Nikdo, ať velký či malý, nemůže být zničen jinou než svou vlastní rukou. Rád se k tomu přiznávám.

Byť bylo hrozné, čeho se dopustil život na mně, to, co jsem učinil sám sobě, bylo ještě hroznější.

Nechal jsem se ovládat rozkoší. A nakonec přišla ohyzdná hanba. Teď mi zbývá jen jedno, úplná pokora.

Bylo by mi zcela lhostejné spát v létě v chladné trávě a v zimě hledat útulku v teplém stohu nebo pod přístřeškem velké stodoly, jen když budu mít v srdci lásku.

Jistě, vím, žebrat na silnici o almužnu není mým údělem, a kdybych v noci ležel v chladné trávě, psal bych sonety na měsíc.

Jako většina nebo všichni ti, kdo kladou své nebe na zemi, nalezl jsem zde jak krásu nebe, tak hrůzu pekla.

Dva velké rozhodující okamžiky v mém životě byly, když mne otec poslal do Oxfordu a když mne společnost poslala do vězení.

Litovat svých vlastních zážitků je totéž jako znásilnit svůj vlastní rozvoj. Zapřít vlastní zážitky je totéž jako položit svému životu na rty lež.

Trpěl jsem za mnohé, o čem jsem přesvědčen, že jsem nespáchal, ale naopak je zase mnohé, o čem jsem přesvědčen, že jsem se toho dopustil, a ještě více je v mém životě toho, z čeho nebudu nikdy obviněn.

Cesty bohů jsou podivné, trestají nás za to, co je v nás dobré a lidské, stejně jako za to, co je špatné a zvrhlé, musím se smířit s tím, že jsme trestáni rovnou měrou za dobré i za zlé. Nepochybuji o tom, že se tak děje zcela právem.

Společnost připisuje si právo ukládat jednotlivci děsné tresty, ale má také nejvyšší neřest polovičatosti a nedovede to dovést do důsledků.

Je-li pro mne život problémem, jak opravdu je, tož nejsem o nic méně já problémem pro život.

Jediní lidé, které si přeji mít kolem sebe, jsou umělci a ti, kdo trpěli: ti, kdo vědí, co je krása, a ti, kdo vědí, co je bolest: jinak mne nikdo nezajímá.

Dříve patřil celý můj život rozkoši. Vyhýbal jsem se bolesti a starostem všeho druhu. Nenáviděl jsem oboje. Předsevzal jsem si nevšímat si jich, pokud to jen bude možné: zacházet s nimi skoro jako s nedostatky.

Kněží a lidé, kteří užívají slov bez porozumění, mluví často o utrpení jako o mystériu. Ve skutečnosti je zjevením.

Nyní uznávám, že bolest je jako nejvyšší hnutí, jehož je člověk schopen, současně prátvarem a zkušebním kamenem všeho velikého umění.

Za rozkoší a smíchem může vézt drsný, tvrdý, hrubý temperament. Za bolestí tají se vždycky jenom bolest. Bolest nemá masky jako radost.

Láska jakéhokoli druhu je jediným možným výkladem neobyčejné spousty utrpení, které je na světě.

Radost pro krásné tělo, však bolest pro krásnou duši.

Je to tak těžké udržet se na "vrcholcích, jichž může dobýt duše". Myslíme na věčnost, leč jdeme pomalu časem.

Kristovo místo je mezi básníky. Celá jeho představa lidství vytryskla přímo z imaginace a může být pojata jen skrze ni. Čím byl panteistovi Bůh, tím byl člověk Kristovi.

Kristus je především nejvyšším individualistou. Pokora jako způsob, jímž umělci přijímají každou zkušenost, je pouze způsob projevu sebe sama. Je to lidská duše, k níž Kristus neustále vzhlíží.

Kristus byl nejen největším individualistou, nýbrž byl prvním individualistou v dějinách.

Nekonečné opakování, v pravý i nepravý čas, vyplnilo nám svěžest, naivitu a prostý romantický půvab evangelií.

Kristus nesnesl tupých, neživotných, mechanických systémů, které jednají s lidmi jako s věcmi, tedy se všemi stejně: pro něho nebylo zákonů: byly jen výjimky, jako by žádný člověk a žádná věc neměli sobě rovných na světě!

Chvilé lítosti je časem zasvěcení. Více než to: je to prostředek, kterým se mění lidská minulost.

Uvážíme-li všechno, je kouzlo Kristovy bytosti toto: podobá se navlas uměleckému dílu.

Když jsme slunce položili na váhu a změřili dráhu měsíce a sledovali na mapě všech sedm nebi hvězdu po hvězdě, zbývá ještě nerozřešené vlastní já. Kdo může vypočítat dráhu vlastní duše?

Na mé osobní tragédii bylo vše ohyzdné, sprosté, odpuzující, beze stylu; náš oblek sám dělá nás groteskními. Jsme

šašky smutku. Jsme klauny se zlomeným srdcem.

Den ve vězení, kdy nepláceme, je den, kdy je srdce tvrdé, nikoli den, kdy je srdce šťastné.

Musím ze sebe vytěžit ještě mnohem víc, než jsem kdy vytěžil, a očekávat od světa mnohem méně, než jsem kdy očekával.

Nesnilo se mi ani, že mne páriové udělají páriou. Proto sebou tak opovrhují.

Není všeobecnějšího omylu než mínění, že ti, kdo byli příčinou či podnětem velkých tragédií, měli city shodné s tragickou náladou: není osudnějšího omylu než očekávat to od nich.

Všechny soudy jsou soudy proti životu, jako jsou všechny rozsudky smrti; a já jsem byl před soudem třikrát.

Poprvé jsem docílil toho, že jsem byl zatčen, podruhé, že jsem byl odveden do vyšetřovací vazby, potřetí, že jsem byl odsouzen na dva roky.

Dospívám postupně k přesvědčení, že vše, co se přihodí, je k našemu dobru.

Až na málo výjimek nedotýká se mne soucit druhých, pokud to vůbec lze, téměř pranic.

Člověk mé třídy nemůže padnout do bláta života, aby mu nebyla od lidí, kteří stojí pod ním, prokazována v bohaté míře soustrast; vím také, že unavuje diváky, trvá-li kus příliš dlouho. A má tragédie trvala příliš dlouho.

Život ve vězení působí, že vidíme lidi a věci, jak vpravdě jsou. Proto mění člověka v kámen. Lidé venku na světě nechají se klamat iluzemi života, který je ustavičně v pohybu.

Svědomy má být jediným božským pudem, jenž nám prikazuje, abychom hledali, k čemu nás vede přirozenost - a to jsme zapomněli.

Většinu z nás a zvláště nám křesťanům je slůvko "svědomí" pouhým pláštíkem zbabělosti, jež se bojí vzepřít zděděným předsudkům.

Slabost těla není ničím: toť choroba, kterou mohou lékaři vyléčit, je-li ovšem vyléčitelná. Avšak slabost duše je jediná, jež je s to ponížít.

Minulost, přítomnost a budoucnost nejsou v nekonečnosti boží než okamžikem, ve kterém se máme pokusit žít.

Blázen v očích bohů a blázen v očích lidských je něco docela jiného.

Největší neřest je mělkost. Všechno, co prožijeme, je dobré.

My, kteří žijeme ve vězení a v jejichž životech je jedinou událostí trápení, musíme měřit čas škubáním bolesti a záznamy trpkých okamžiků. Nemáme, na co jiného bychom mysleli.

Bohové jsou podivní. Metly, kterými nás mrskají, nedělají si jenom z našich neřestí. Přivádějí nás do zkázy pomocí toho, co je v nás dobré, něžné, lidské, milující.

Osudné chyby, jichž se člověk ve svém životě dopouští, nepadají na vrub jeho nerozumnosti. Okamžik nerozumnosti může být člověku jeho nejkrásnějším okamžikem. Tyto omyly spadají na vrub toho, že je člověk logický.

Jedna z mnoha lekcí, kterým se člověk naučí ve vězení, praví, že věci jsou takové, jaké jsou, a že budou takové, jaké budou.

Utrpení je jediný, velmi dlouhý okamžik. Na roční období je měřit nemůžeme. Můžeme jen zaznamenávat jeho jednotlivé stavy a zapisovat jejich návrat.

Blahobyt, radost a úspěch mohou být hrubého ražení a z ledajaké látky, žal je však nejcitlivější věc, která byla stvořena. V celém myšlenkovém světě není záchvěvu, který by neuvedl žal do strašného a rafinovaného tlukotu.

Každý nepatrný počín našeho denního života vytváří nebo znetvořuje naši povahu a to, co jsme kdysi prováděli v skrytu pokojíku, musíme pak jednou rozkřikovat ze střechy domu.

postřehy a pozorování

Nic nepůsobí tak dokonalým dojmem nevinnosti jako nerozváznost.

Smysly, stejně jako plameny, dovedou právě tak očišťovat jako hubit.

Vražda - stejně jako obřady světa pohanského - vyžaduje nejen kněze, ale také oběť.

Mnohé americké dámy, jakmile opustí svou vlast, začnou se tvářit chronicky churavě, domnívajíce se, že také tak se může projevat evropská zjemnělost.

Metoda, již hlupák dochází ke své hlouposti, je mu stejně drahá jako nejvyšší moudrost mudrcova.

Pokud jde o moderní žurnalistiku, není mou věcí, abych ji hájil. Ospravedlňuje svoji vlastní existenci velkým

Darwinovým principem o přežití nejvulgárnějšího.

Myšlenka je podivuhodná, avšak dobrodružství je ještě podivuhodnější.

Nejapnost je vždy neodolatelným pokušením pro skvělost, a pošetilost je tu ustavičnou bestií triumphans, jež volá moudrost z její jeskyně.

Rozhovor by se měl dotknout všeho, neměl by se však na nic soustředit.

Věci trvají buď příliš dlouho, nebo nedosti dlouho.

Nedělat nic je tou nejnesnadnější věcí na světě, nejnesnadnější a nejintelektuálnější.

Je to nicnedělání, pro něž žijí vyvolení. Konání je omezené a relativní. Nekonečné a absolutní je zření toho, jenž sedí v klidu a bdí, jenž kráčí pustinou a sní.

Kontemplativní život má za účel nikoli konání, nýbrž bytí, a nikoli pouze bytí, nýbrž stávání se - to je to, čeho nám může poskytnout kritický duch.

Nejjistějším způsobem, jak nezvědět ničeho o životě, je chtít stát se užitečným.

Člověk, jenž pohlíží na svoji minulost, je člověkem, jenž zasluhuje, aby neměl budoucnost, k níž by vyhlížel. Když jsme našli výraz pro náladu, jsme s ní hotovi.

Je tak snadné přesvědčovat jiné. Je tak nesnadné přesvědčit sebe.

Málo upřímnosti je nebezpečná věc, a příliš mnoho jí je naprosto osudné.

Požadavkem rozumu je, jak bylo dobře řečeno, prostě cítit se při životě.

Právě proto, že člověk není s to věc vykonat, je jejím pravým soudcem.
Jen neříkejte, že se mnou souhlasíte! Když se mnou lidé souhlasí, cítím vždy, že nemám pravdu.
Myšlení je tou nejnezdavější věcí na světě, a lidé umírají na ně zrovna tak, jako umírají na kteroukoli jinou chorobu. V Anglii naštěstí není myšlenka nakažlivá.
Člověk může uvěřit v nemožné, avšak nikdy neuvěří v nepravděpodobné.
Je tolik dokonalostí, kolik je nedokonalých lidí. Pokrok je uskutečněním utopie.
Pokud jde o moderní žurnalisty, vždycky se omlouvají člověku soukromě za to, co o něm napsali veřejně.
Co je za úvodníkem novin mimo předsudek, tupost, pokrytectví a žvást? A když se tyto čtyři spojí dohromady, dávají strašnou sílu a tvoří novou autoritu.
Za starých dob měli lidé skřípec. Nyní mají tisk. To je jistě pokrok.
V dřívějších stoletích přibíjelo obecnost uši žurnalistů na pumpu. To bylo velice ohavné. V tomto století přibíjí žurnalisté své vlastní uši ke klíčové dírce.
Proveditelný záměr je buď záměr, jenž již existuje, nebo záměr, jenž se může provést za daných životních podmínek.
Nevědět nic o vlastních velikánech, toť jeden z nutných živlů anglické výchovy.
Skutečný život člověka je často život, který nežije.
Amerika je nejhluchší zemí na světě, jež kdy existovala. Ráno vás neprobouzí zpěv skřivanů, ale parní píšťala.
Výrazy, jímž mnozí lidé říkají amerikanismy, jsou ve skutečnosti staré anglické výrazy, které se udržely v našich osadách, zatímco zanikly v naší vlastní zemi.
Američtí jinoši jsou bledí a předčasně vyspělí, nebo sinaví a pyšní, avšak americké dívky jsou hezké a rozkošné - malé oázy roztomilého nerozumu v širé poušti praktického zdravého rozumu.
My zakládáme výchovu dětí úplně na knihách, ale musíme dát dítěti rozum, než můžeme rozum vzdělávat. Děti mají přirozený odpor ke knihám - základem výchovy by měla být ruční práce.
Na světě je jen jedno horší, než když se o člověku moc mluví, a to, když se o něm nemluví vůbec.
Biskup povídá v osmdesáti letech pořád totéž, co mu řekli, aby povídal, když mu bylo osmnáct, a přirozeným důsledkem toho je, že neustále vypadá naprosto roztomile.
Být přirozený, to je vskutku jen a jen póza, a to ta nejprotivnější.
Svědomí a zbabělost, to je ve skutečnosti jedno a totéž. Svědomí je firemní název toho podniku. To je všechno.
Snažila se založit salon, ale podařilo se jí jenom otevřít restauraci. Jak se jí tedy mohu obdivovat?
Smích není špatný začátek přátelství a určitě je to pro ně daleko nejlepší zakončení.
Nikdo z nás nesnáší lidi, kteří mají stejné chyby jako my.
Mám raději lidi než zásady a jedince bez zásad mám raději než cokoli jiného.
Dokonale poučený člověk - to je moderní ideál. Ale hlava dokonale poučeného člověka, to je něco strašného. To je takový starožitnický krám, samá obludnost a samý prach, a každý předmět je tam oceněn vysoko nad svou hodnotu.
Vlastní nitro a vášně přátel - to je to, co nás v životě okouzluje.
Nic takového jako dobrý vliv neexistuje. Každý vliv je nemorální - nemorální z vědeckého hlediska.
Ovlivnit někoho znamená dát mu svou vlastní duši. Ten člověk pak nemyslí svými vrozenými myšlenkami a nehoří svými vrozenými vášněmi. Jeho ctnosti, to už nejsou jeho pravé ctnosti. Jeho hříchy - je-li vůbec něco takového jako hříchy - jsou vypůjčené.
Mláď! Nic na světě nemá cenu, jenom mláď!
Zbožňuji prostínky požitky. Jsou posledním útočištěm složitých povah. Ale nemám rád scény, leda na jevišti.
Když je člověk gentleman, ví toho dost, a když není gentleman, tak všechno, co ví, je mu jen na škodu.
Vždycky se rád dovím všechno o svých nových přátelích a nic o těch starých.
Provozovat "umění ovlivňovat", v tom je cosi strašně opojného. Tomu se nevyrovná žádná jiná činnost. Promítnout vlastní duši do nějakého ladného tvaru a nechat ji tam chvíli prodlévat; slyšet své vlastní intelektuální názory, jak se k nám vracejí v ozvěně, navíc s hudbou vášnivosti a mláď.
Chladnou sílu, tu ještě snesu, ale chladný rozum je zcela nesnesitelný. Užívat ho je tak nějak nesportovní. To jako kdyby vás tloukli pod intelekt.
Citové vzněty mají tu výhodu, že nás svádějí z přímé cesty, a věda má zase tu výhodu, že v nás nevzněcuje žádný cit.
Kdo chce získat zpátky mláď, ať si prostě zopakuje všechny své pošetilosti.
Dnes spousta lidí umírá na chronický zdravý rozum, a když je už pozdě, pak teprve přijdou na to, že to jediné, čeho člověk nikdy nelituje, jsou vlastní chyby.
Dnes vědí lidé o všem, jakou to má cenu, ale o ničem, jakou to má hodnotu.
Jenom posvátných věcí stojí za to se dotýkat.
Lidé se velmi rádi zbavují toho, co sami nejvíc potřebují. Tomu říkám vrchol velkomyslnosti.
Jsou jedy tak záluďné, že z nich musíme sami onemocnět, chceme-li poznat jejich vlastnosti. Jsou choroby tak neobvyklé, že je musíme sami prodělat, toužíme-li pochopit jejich povahu.
Duše a tělo, tělo a duše - jaká záhada je v nich! Duše má v sobě i cosi smyslného a tělo má okamžiky zduchovnění.
Smysly se mohou povznést a intelekt se může zvrhnout.
Odluka ducha od hmoty je záhada, ale spojení ducha s hmotou, to je záhada rovněž.
Nejsilnější nás tyranizují vášně, jejichž původ si vykládáme klamně.
Nejchatrnější naše pohnutky jsou ty, jejichž povaha je nám jasná.
Zkažený je jenom ten život, jehož růst byl zastaven. Chceš-li zničit nějakou povahu, stačí, když ji napraviš. Rozkoš je to jediné, co je hodno nějaké teorie.
Nesouzvuk nastává, když jsme nuceni být v souladu s jinými lidmi. Vlastní život - to je to důležité.

Všechna dobrá předsevzetí mají neblahý osud - ke všem dojde vždycky příliš pozdě.
Dobrá předsevzetí, to jsou marné pokusy zasahovat do vědeckých zákonů. Jejich původ je v čiré domýšlivosti. A jejich výsledkem je naprosté nic.
Nic neprobouzí v člověku takovou ješitnost, jako když mu někdo řekne, že je hříšník. Svědomí dělá z nás všech egoisty.
Nemluvte o ničem hrozném. Když člověk o něčem nemluví, tak se to nikdy nestalo.
Mládí se usmívá bez jakékoli příčiny. V tom je jeho největší půvab.
Zlatu modly propůjčují cenu hliněné nohy. Ošklivost patří k sedmero hlavních ctností.
Pivo, bible a sedmero hlavních ctností udělaly z naší Anglie to, co je.
Tartuffe se vystěhoval do Anglie a otevřel si tam obchodní dům.
Skepticismus je počátkem důvěřivosti.
Lásky a zármutky, v kterých je velikost, zničí jejich vlastní bohatství.
Osud k nám nevysílá heroldy. Na to je příliš moudrý či příliš krutý.
Každý zločin je vulgární, stejně jako každá vulgárnost je zločin.
Cokoli se změní v rozkoš, když to děláme příliš často.
Vražda je vždycky přehmat. Člověk by nikdy neměl dělat nic, o čem nemůže rozprávět po večeři.
Nic z toho, o čem jsme naprosto přesvědčeni, není nikdy pravda. To je neštěstí víry a lekce lásek.
Abych mohl získat zpátky mládí, udělal bych všechno na světě, jen kdybych nemusel cvičit, časně vstávat a chovat se důstojně.
První povinností v životě je být co možná nejvíce umělý. Druhou povinnost dosud ještě nikdo neobjevil.
Kdo rozlišuje mezi tělem a duší, nemá ani jedno.
Náboženství umírají, je-li dokázána jejich pravda. Věda pak je archiv mrtvých náboženství.
Dobře vychovaní odporují druhým. Moudří odporují sobě. Co se skutečně děje, to nemá nikdy žádný dosah. Dlouhá chvíle je dospělá vážnost.
Při všech důležitých otázkách je podstatou styl, nikoli poctivost. Při všech důležitých otázkách je podstatou styl, nikoli poctivost.
Kdo mluví pravdu, bude jistě dříve či později dopaden.
Rozkoš je jediné, proč máme žít. Nic nečiní tak starým jako štěstí.
Jen ten, kdo neplatí své účty, smí doufat, že žije dále v paměti kupců.
Čas je mrhání penězi.
Vždy bychom měli být trochu nepravděpodobnými.
Všechna dobrá předsevzetí mají něco osudného. Ustavičně je pojmáme příliš brzy.
Být časně zralý znamená být dokonalý.
Každý předpoklad o otázce, co je chování dobré či špatné, jeví duševní zpátečnictví.
Ctižádost je poslední útočiště neúspěchu.
Pravda již není pravdou, věří-li jí více než jeden člověk.
Při zkoušce dávají blázní otázky, na něž moudří nemohou odpovědět.
Jen povrchní vlastnosti trvají. Hlubší bytost člověka je brzy odhalena.
Píle je kořen vši šerednosti.
Jen bohové okoušejí smrti. Apollóna už není, ale Hyacint, jehož dle pověsti zabil, žije dále. Nero a Narcis jsou vždy okolo nás.
Být velký znamená být nepochopen.
Není nutno, aby byla věc pravdivá proto, že pro ni někdo umírá.
Není k tomu třeba velikého namáhání, být roztomilý k někomu, kdo nám úplně zhloustne.
Dochvilnost nám ukrádá nejlepší čas.
Každý zločin je sprostý, každá sprostota zločinem.
Největších pošetilostí se člověk dopouští vždy z nejušlechtilejších pohnutek.
I pravdivou věc možno dokazovat.
Starci věří všemu, muži pochybují o všem, mladíci vědí vše.
Cigareta je přímo typem dokonalé rozkoše. Poskytuje vybraný požitek, a přece nás nechává neuspokojeny.
Cynik, toť člověk, který zná cenu všech věcí a nezná hodnotu žádné věci. Sentimentálním člověkem je ten, kdo ve všech věcech postřehuje hodnotu směšnosti, ale nezná tržní hodnotu žádné věci.
Je mnohem chytřejší nesmysly mluvit než je poslouchat.
Mluví-li se mnou někdo o počasí, cítím, že si při tom zcela jistě myslí něco jiného.
Náhla polepšení se mi nelíbí. Spadají do oboru odpadlictví a páchnou vlažností.
Děti jsou nejkrásnějšími květinami ze všech květin.
Dnešní mládež je příšerná. Nemá nejmenšího respektu k barveným vlasům.
Miluji pověry. Jsou barevným prvkem myšlenky a imaginace. Dovedu odolat všemu, vyjma pokušení.
Dobré úmysly jsou šeky, vydané na banku, u níž nemáme účet.
Chceme-li mít přátele, je jen třeba, abychom byli dobrosrdeční. Ale kdo po sobě nezanechal jediného nepřítele, byl jistě průměrný.
Jsou jen dva druhy lidí, kteří opravdu upoutají. Jedni, kteří vědí prostě všechno, a druzí, kteří nevědí vůbec nic.
Je lepší radovat se z růže než pozorovat její kořeny mikroskopem.
Povinnost je to, co očekáváme od druhých. Ozvěna je často krásnější než hlas, jež vrací.
Co nás drží po celý život, je jediné přesvědčení o vyslovené méněcennosti ostatních.

Většina lidí nejsou vůbec oni sami, nýbrž -jiní lidé. Jejich myšlenky jsou myšlenky jiných. Jejich život je klišé. Jejich vášně jsou citáty.

Kdo si hraje s ohněm, má tu výhodu, že se nikdy ani trošku nepopálí. Shoří jenom ti, kdo si s ohněm hrát nedovedou. V ničem nemáme ničemu stranit. Jak něčemu straníme, začínáme být upřímní. Pak je jen krůček k vážnosti - a to už je člověk nudný.

Zdraví! Nejhloupější slovo v našem jazyce. Známe tu národní představu zdraví: anglický venkovský šlechtic cválající za liškou - něco, co nestojí za řeč, chytá něco, co nestojí za chycení.

Divný zvyk to dnes lidé mají. Když jim vyložíte nějakou myšlenku, zeptají se vás, myslíte-li to vážně. Nic přece není vážné, jenom vaše.

Dneska se dějí jenom věci, o kterých nestojí za to ani číst.

Dnes musí mít člověk nějaké zaměstnání. Kdybych neměl dluhy, neměl bych o čem přemýšlet. Všichni mládenci, které znám, mají dluhy.

Po dobré večeři odpustí člověk komukoli, i vlastnímu příbuznému.

Mládí se nevyrovná nic. Lidé středního věku jsou už vůči životu dlužníky. A starce si dal život do komory s haraburdím. Ale mládí je pánem života.

Ve svatyni má být každý vážný, jenom ten uctíváný ne. Duše se rodí stará, ale stále mládne. V tom je komedie života. Všechno myšlení je nemorální. Vždyť jeho podstatou je destrukce. Přemýšlíte-li o něčem, zabijíte to. Nic nesnese, aby se o tom přemýšlelo.

Umírněnost je neblahá věc. Nic nemá takový úspěch jako přehánění.

Každý vliv je špatný, ale dobrý vliv je to nejhorší na světě.

Děti své rodiče nejprve milují. Po čase je soudí. A zřídka, jestli vůbec kdy, jim odpouštějí.

Koho berou lidé vážně, ptám se vás? Ty nejnudnější patrony, biskupy počínaje a posledním otrapou konče.

Je absurdní dělit lidi na ty slušné a na ty špatné. Lidé jsou buď okouzlující, nebo nudní. Já straním těm okouzlujícím.

Jako zkažený člověk jsem selhal na celé čáře. Někteří lidé dokonce prohlašují, že jsem jakživ nic špatného neprovedl.

Do očí se mi to ovšem říci neodváží.

Mám rád, když se mě lidé ptají, jak se mám. Je to projevem širokého zájmu o mé zdraví.

Já jsem jediná osoba na světě, kterou bych chtěl důvěrně znát. Ale zatím nemám šanci.

Nic nedělá tak nevinný dojem jako neomalenost.

i

Člověk zaplatí za své provinění jednou, zaplatí podruhé, a platí celý život.

Co bychom si my muži počali s nevinností a čistotou? Přesně umístěná knoflíková dírka je mnohem užitečnější.

Na světě vás mohou potkat jen dvě tragédie. Jedna, když nedostanete, co chcete, a druhá, když to dostanete. Ta druhá eventualita je mnohem horší - to je skutečná tragédie!

Romantik je člověk, který vidí absolutní hodnotu ve všem a nezná tržní cenu ničeho.

Jižní kraje jsou mi milejší. Londýn je samá mlha - a samí vážní lidé. Ani nevím, jestli ty vážné lidi dělá mlha, nebo naopak.

Ideály jsou nebezpečné. Skutečnost je lepší. Zraňuje, ale je lepší.

Na svá školní léta jsem už zapomněl. Mám jenom mlhavý pocit, že byla ohavná.

Angličtina je překrásný jazyk. Mělo by ho znát víc lidí.

Dnes je každá rodina tak pomíchaná. Opravdu, dneska se z každého vyklube někdo jiný, než byste čekali.

Známost, která začíná poklonou, se jistě promění v opravdové přátelství. To je správný začátek.

Optimismus začíná nápadným smíchem a pesimismus končí černými brýlemi. Ostatně, obojí je jenom póza.

Věda nikdy nerozřeší nic iracionálního. Proto také nemá na tomto světě žádné vyhlídky.

Otázky nejsou nikdy indiskrétní. Jenom některé odpovědi. Právě maličkosti působí často největší potíže.

Je mi líto, že jsem se nezpozdíl víc. Jsem rád, když se lidem po mně stýská.

Ničím se tak nestárne jako štěstím.

Naslouchání je velmi nebezpečná věc. Když člověk naslouchá, může se dát přesvědčit. A člověk, který se dá přesvědčit argumenty, je naprosto nerozumný tvor.

Jenom ohavní lidé jsou duchaplní při snídani.

Nikdo není tak bohatý, aby mohl vykoupit svou minulost.

Já už se nenutím, abych se stal dobrým příkladem, na to jsem už trochu starý, ale obdivuji se každému, kdo to dělá.

Všechno je nebezpečné. Kdyby nebylo, život by nestál za nic...

Neprodal jsem se za peníze. Koupil jsem si jen velmi draho úspěch. To je vše.

Dávám vždycky přednost korektnímu hlupákovi. Lidé prostě hloupost nedoceňují. Já osobně hloupost obdivuji. Snad je v tom u mne kus sebelásky.

Slaboch? Té fráze mám už plné zuby - z toho, jak často ji říkám o druhých lidech.

Pokušení že podléháme ze slabosti? Říkám ti, že na světě jsou strašná pokušení, a podlehnout jim vyžaduje sílu, sílu a odvahu.

Když nás bohové chtějí potrestat, vyhoví našim přáním.

Jako existuje móda v šatech, existuje i v tom, čemu se říká minulost.

Pravda je něco, čeho se vždycky hledím co nejrychleji zbavit. Mimochodem je to špatný zvyk. Člověk se tím stává v klubu nepopulární, aspoň u starších členů.

V praktickém životě si úspěch, opravdový úspěch leckdy nevybírám v prostředcích a ctižádost si v nich nevybírám nikdy. Každý z nás má ve své povaze slabé stránky, někdy ještě horší než slabé.

Muzikální lidé jsou tak nesmyslně nerozumní. Chtěli by, aby byl člověk dokonale němý právě tehdy, kdy si přeje, aby byl naprosto hluchý.

Nic není tak nebezpečné jako být příliš moderní. Člověk pak může rázem zastarat.

Móda je to, co člověk nosí sám. Nemoderní je, co nosí ostatní lidé.

Lži jsou pravdy ostatních lidí.

Ostatní lidé jsou prostě nesnesitelní. Jediná společnost, kterou člověk ještě tak snese, je on sám.

To je u těch nižších anglických vrstev zvláštní - pořád ztrácejí své příbuzné. Ano, v tomto ohledu mají kromobyčejné štěstí.

Je to příjemné, když je člověk někde očekáván a nepřijde.

Proč jen se rodiče objevují vždycky, když nemají? Asi nějaký zvláštní přehmat přírody.

Očekávat neočekávané, to svědčí o neobyčejně vyspělém intelektu.

K čemu jsou dnes vyzvědači? Jejich činnost ztratila smysl. Všechno za ně obstarají noviny.

Myslím, že nikdo není morálně odpovědný za to, co kdy udělal v anglickém venkovském sídle.

To není jeho pravý charakter. V mládí sice udělal hloupost, připouštím, že nečestnou, připouštím, že hanebnou a jeho nedůstojnou - ale právě proto nebyla projevem jeho pravého charakteru.

Neužívejte velkých slov! Znamenají tak málo.

Na návštěvy chodíme, abychom mařili cizí čas, a ne ten svůj.

Dávám přednost odvaze. Ta se dnes nevyskytuje tak často jako géniové.

Mladost není předstírání. Mladost je umění.

Bojím se, že májednu z těch strašně slabých povah, na které žádný vliv nepůsobí.

O to nestojím, vědět, co o mně lidé mluví za zády. Podporuje to jen mou domýšlivost.

Nemám rád zásady. Dávám přednost předsudkům.

Pozoroval jsem často, že v domácnostech ženatých pánů nebývá šampaňské nejlepšího druhu.

Pravou podstatou romantičnosti je nejistota.

O vysoce mravném způsobu života se dá s těžší říci, že by nějak tuze přispíval ke zdraví nebo ke štěstí.

Dnes je těžké být jakýkoli. Ve všem je taková spousta konkurence.

Jen příbuzní nebo věřitelé zvoní wagnerovským stylem.

Nesnáším lidi, kteří jídlo neberou vážně. To prozrazuje povrchní povahu.

Já neschvaluji tu moderní účast s nemocnými. Pokládám ji za zjev chorobný. Nemoc jakéhokoli druhu jistě nepatří mezi věci, které bychom měli u druhých podporovat.

Celá teorie o moderní výchově je od základů pochybená. Naštěstí nevykazuje výchova v Anglii prázdných výsledků.

Kdybyje vykazovala, znamenalo by to veliké nebezpečí pro

vyšší vrstvy.

Ztrátujednoho rodiče lze považovat za nehodu. Ztráta obou, to už vypadá jako nedbalost.

Velmi rád slyším nadávat na své příbuzné. To jediné mi pomáhá, abych to s nimi vůbec vydržel.

Příbuzní, to je prostě hejno nudných lidí, kteří nemají nejmenšího ponětí, jak žít, a ani trochu pudu, který by jim řekl, kdy umřít.

Rodiče dnes nevěnují pozornost tomu, co jim říkají jejich děti. Starosvětsky úcta k mládí kvapem vymírá.

Když někdo hodlá začít zbrusu nový život, potřebuje pravidelnou a vydatnou stravu.

Vždycky je bolestné loučit se s lidmi, které jsme znali velmi krátkou dobu. Nepřítomnost starých přátel lze snést s klidnou myslí. Ale odloučit se třeba jen na okamžik od někoho, s kým jsme se právě seznámili, je takřka nesnesitelné.

Jaké by to bylo vážné zasnoubení, kdyby nebylo zrušeno alespoň jedenkrát!

Necestuji nikdy bez svého deníku. Člověk má mít ve vlaku vždycky něco vzrušujícího ke čtení.

Mluvit o vlastních starostech je velmi neslušné. To dělají jen obchodníci s akciemi, a to ještě jen při hostinách.

V opravdu vážných případech je podstatnou věcí styl, nikoli upřímnost.

Neupřímný? Nemožná! Vždyť studoval v Oxfordu!

Nemám rád důkazy jakéhokoli druhu. Jsou vždycky drsné a často přesvědčující.

Je vždy pošetilé radit, ale dát dobrou radu je naprosto osudné.

Není-li kdo bohatý, není mu užitečné, zeje rozkošný hoch.

Má duše hledá nový způsob sebestvoření. To je vše, čím se zabývám.

Duchovní je pouze to, co vytváří svůj tvar samo. Nenajdu-li toho tajemství v sobě samém, nenaleznu ho nikdy: nemám-li ho už teď, nedostane se mi ho nikdy.

Lidé, kteří touží jediné po tom, aby se stali sebou samými, nevědí nikdy, kam vede jejich cesta.

Mluvit pravdu je trapné, ale muset říkat lži je mnohem horší.

Velké vášně jsou pro velké duše a velké události mohou poznat jenom ti, kdo stojí stejně vysoko jako ony...

Člověk bývá opravdu velmi vděčný, byť se, žel, i zdálo, jako by jím nebyl.

Formální zdvořilost se důvěrné přátelství jen pokřivuje.

Poutem každého svazku, ať již manželského nebo přátelského, je rozhovor, a rozhovor musí mít společný podklad.

Na oddanost jsem hleděl a posud hledím jako na věc překrásnou, která se jen tak neodhazuje.

Loutky samy mají také své vášně. Do hry, kterou předvádějí, vnášejí novou zápletku.

Podle mého nic nemá sebemenší hodnotu, nedobude-li to člověk sám ze sebe.

Sentimentální člověk je ve svém srdci vždycky cynik. Sentimentalita není vlastně nic jiného než úřední svátek cynismu. ediční poznámka

Do tohoto souboru byly vybrány Wildeovy aforismy, paradoxy a kratší úvahy z těchto českých překladů: De

profundis - Zápisky ze žaláře v Readingu a čtyři listy (přel. Antonín Starý, Knihy dobrých autorů 1908), Věty a naučení k potřebě mládeže (přel. Jan Reichmann, Studentská revue 1, 1907/1908, č. 7, s. 229-230, 17. 6. 1908), Essai (přel. Norbert Fomeš, Knihy dobrých autorů 1909), Intence (přel. Bohuslav Rovenský, Sfínx 1919), Kněz a ministrant a fragmenty z "De profundis" (přel. Jan Rey, Grosman a Svoboda 1919), Oscar Wilde před soudem - soudní zápisy (přel. Jarmil Krecar, Karel Janský 1921), Epištola in carcere et vinculis (přel. Vladimír Vendyš, Symposion 1933), Bezvýznamná žena (přel. J. Z. Novák, Dilia 1957), Ideální manžel (přel. Frank Tetauer, Dilia 1960), Jak je důležité mít Filipa (přel. J. Z. Novák, Dilia 1960), Obraz Doriany Graye (přel. J. Z. Novák, Mladá fronta 1964), Cantervillské strašidlo a jiné prosy (přel. J. Z. Novák, Mladá fronta 1965), Vějíř Lady Windermereové (přel. Milan Lukeš, Dilia 1981). Starší texty byly upraveny ve shodě se současnými jazykovými pravidly.

D. S.